19886

ILE MILITARU

MERELE DE AUR

19886
Inv. 80407
M 1751/944

FUNDAȚIA REGELE CAROL I
BUCUREȘTI

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ BUCUREŞTI
Cota 19886
Inventar 136296

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ BUCUREŞTI
COTA 19886

RC152106

DE ACELAŞ AUTOR:

STROPI DE ROUĂ, poezii, ediţia V, „Cartea Românească".
FABULE, Vol. I, ediţia I şi II, epuizat.
VORBE CU TÂLC, Cugetări în versuri, „Cartea Românească".
ILINCA ŞI HARUL BUSUIOCULUI, Teatru sătesc, în versuri, epuizat.
GRAUR CEL NESOCOTIT, poveşti în versuri, epuizat.
DOINA, poemă în versuri, epuizată.
CÂNTAREA NEAMULUI, poemă în versuri, epuizată.
VIERMI ŞI STELE, fabule, Vol. II, ediţia II-a, „Cartea Românească".
BEN HAMAR CÂNTĂ, poeme arabe, „Cartea Românească".
CÂNTECELE VINULUI, Editura autorului.
CURCUBEE PESTE VEAC, fabule, Vol. III, epuizat, Edit. „Cugetarea".
SPRE IMPĂRAŢIA LUI IISUS, poezii religioase, epuizat.
IUDA } (sub pseudominul Radu Bardă).
TREZIŢI-VĂ, ROMÂNI } epuizate.

VA APARE:

MIREASA SOARELUI, Fantezie dramatică în versuri.

B.C.U. Bucuresti
C136296

MERELE DE AUR

de VASILE MILITARU

B330116

136296

Măre, cic'a fost odată, — când a fost, de spus e greu,
Dar a fost, căci, altfel, basmul nu l-aşi povesti nici eu...
Cic'a fost... a fost atunci
Când făceau purecii prunci
Cu potcoave mari de fier
Ce sburau ca smeii 'n cer;
Când, în loc de boi şi cai, se'nhăma la pluguri vântul
Şi, cu el în ham sub soare, oamenii arau pământul;
Când vorbiau, la fel cu omul:
Iarba, râul, piatra, pomul,
Peştii, broaştele surate ce umpleau băltoacele,
Şi grăiau, ca şi noi astăzi, toate dobitoacele.

Cam pe-atunci trăiau pe lume, dragii mei, precum vă spui,
Chiciură-Impărat-Viteazul şi cu-Impărăteasa lui...
Dar trăiau o viaţă tristă, cu nespus de mult amar,
Că nu le dăduse'n viaţă Dumnezeu nici un vlăstar,
Mângâere să le fie
Şi urmaş la-Impărăţie.

Amândoi simţiau că soartă vitregă nespus 'i-apasă:
Nu le era tihna tihnă, somnul somn, nici masa masă...
Amândoi mereu pe gânduri, îşi purtau tăcuţi oftatul
Prin cămările umbrite câte cuprindea palatul,
Şi, nu rare ori, la cină, amărâţi stând faţă'n faţă,
Işi grăiau că le-a dat cerul cea mai ne'nsorită viaţă.

In zadar rugau mereu
In genunchi pe Dumnezeu;
In zadar luat-au leacuri, date lor de vraci isteţi, —
Pruncul nu venea să pună capăt marei lor tristeţi.
Intr'o zi de Paşte însă,
Cu privighetori în crâng, —
Când a noastră-Impărăteasă ca nicicând era mai plânsă
Şi simţea c'ale ei doruri inima din piept i-o frâng, —
Un Curtean veni să-i spună că'n Cetate un bătrân
C'un urcior de lut în sân, —
Cere milă tuturora, cu sub gene lacrămi vii,
Şi, din când în când mai strigă: „Apă vie de copii!"

Auzind Impărăteasa şi-Impăratul, plini de dor,
Porunciră să le-aducă pe bătrânul cerşetor...
Şi-amândoi privindu-şi ochii, s'au fost întrebat atunci:
„Poartă oare cerşetorul leac aducător de prunci?..."
— Mare'i Dumnezeu din slavă;
Ce putem să ştim noi oare?
Şi puterea Lui grozavă,
Cine poate s'o măsoare?!

Pe când astfel sta să zică-Impărăteasa c'un oftat,
Iată că, pe uşa largă, intră moşul în palat...
Barba-i albă ca omătul ajungea pân'la pământ,
Şi'n făptura lui umilă parc'avea ceva de sfânt...
Tremura din mădulare însă tare mult acum,
Dar grăi, cerând pomană tot aşa ca şi pe drum:
„— Fie-vă de mine milă, — da-v'ar Cerul bucurii,
Sunt sărman şi mor de foame... Apă vie de copii!"

Şi, pe când, fierbinţi, din gene lacrămile'i pică'n prag, —
Alte vorbe nu e'n stare să mai zică cel moşneag...
In zadar cată-Impăratul întrebări să'i pună, mii,
Că moşneagu-atâta'ngână: „Apă vie de copii..."

Impăratul, plin de milă, — din bogatul lui tezaur,
I-a dat moşului cu apa şapte pungi cu bani de aur,
In desag i-a dat merinde şi i-a dat să bea'ndelete
O năstrapă de vin roşu, ca să-şi stingă'ntreaga sete...
Moşul a grăit atuncea: „Beţi şi voi din apa mea!", —
Şi le'ntinse-apoi urciorul amândurora, să bea...

Ei băură toată apa, — cu nădejde tare-foarte,
Că, ce le dă azi moşneagul, ori e viaţă, ori e moarte.
Iar moşneagul cel cu minte,
A plecat, — pe drumuri mii, —
Ingânând ca mai nainte:
„Apă vie de copii..."

Chiciură-Impărat, în urmă, cu a lui Impărăteasă,
Işi trăiră mai departe viaţa, tot aşa rămasă:
Fără nici o zi'nsorită,
Cu nădejdile la fel:
Ea, de doru-i mai topită,
Cum topit era şi El...

Zilele treceau într'una tot pustii ca mai nainte, —
Pe când ochii-Impărătesei picurau tot mai fierbinte;

Lunile la fel trecură, fără pic de veselie,
Şi mai tristă-a fost ca toate toamna care sta să vie...
Pân'şi slugile, sătule erau toate, până'n gât,
De-aşa viaţă'nlăcrimată, de-aşa trai posomorât;
Şi, de-o vreme, ploaia, vântul parcă'şi înfrăţeau oftatul
Cu oftatu-Impărătesei, plin de el fiind palatul!...

Dar în zorii unei zile de ne mai văzută iarnă, —
Când afară,
Sită rară,
Fulgi cât spicele de trestii nu mai ostoia să cearnă, —
A grăit Impărăteasa către soţu-i, cu grai stins:
— Impărate'mi vine moartea, că dureri mari m-au cuprins.

S-au chemat atunci — sobor —
Vracii-Impărăţiei lor,
Insă până să sosească
Ei la Curtea-Impărătească,
A căzut Impărăteasa într'o grea sfârşeală-foarte,
Ce părut-a tuturora somn aducător de moarte...
Pe la porţi şi'n faţa uşii,
Plângeau slugile, supuşii;
Toţi îngenunchiau în lacrămi şi, plângând, cereau în cor
Indurare de la ceruri pentru-Impărăteasa lor,
Că era de milă plină, miluind ea pe tot natul, —
Şi neţărmurită jale cercuise tot palatul!...

Lângă patu-Impărătesei, — mulţi de nu puteai să'i numeri, —
Doctorii şi Vracii ţării înălţau pe rând din umeri:
Nu ştiau ce să mai spună,
Nu ştiau ce să mai facă;
Ei vedeau că vine moartea pentru-Impărăteasa bună,
Şi nu mai aveau ce'i face cu ştiinţa lor săracă...

Unul dintre cei de faţă, — mai isteţ ca toţi, se pare, —
Impăratului îi spuse să gătească de'ngropare!...
Şoaptele-au eşit pe uşă, au ajuns apoi la poartă
Şi, din poartă'n ţara toată: „Milostiva noastră'i moartă!"

Impăratul însuşi plânge...
Faţa lui o scaldă plânsul...
Toată inima se frânge...
Plâng supuşii toţi cu dânsul,

Dar, când jalea'i mai adâncă şi de plâns palatul plin,
Ca venit din altă lume, se aude un suspin:
Saltă pieptu-Impărătesei ca un nufăr alb pe apă,
Şi-un oftat ce-abia s'aude, de pe buzele ei scapă,
Dau spre ea năvală vracii... Ca să curme-a ţării plângeri,
Le născuse-Impărăteasa o pruncuţă — chip de înger.

Impăratul, stând s'audă ale Vracilor cuvinte,
Cât p'aci, de bucurie, fu să-şi ĭasă, biet, din minte...
Ca un fulger s'a dus vestea în întreaga-Impărăţie,
Şi-a plâns iarăşi ţara'ntreagă, însă plâns de bucurie.
Au pornit apoi petreceri şi hori largi în ţara'ntreagă,
C'a scăpat Impărăteasa şi le-a dat Domniţă dragă.
Vremea vremuia senină...
In palat apoi mereu
N-a mai fost decât lumină,
Viaţă veselă şi plină
De lumini de curcubeu
Şi de raze mângâioase — zâmbetul lui Dumnezeu, —
Rai adevărat-ca raiul, fără doruri, fără plângeri,
Cu Domniţa
Luminiţa
Soră miilor de Ingeri.

Fericit cânta-Impăratul,
Hârjonind prin tot palatul
Cu micuţa lui copilă,
Fragedă ca o zambilă,
Iar Impărăteasa-mamă, între cer şi'ntre pământ,
Se simţia plutind într'una, cum pluteşte fulgu'n vânt.

Luminiţa era dulce şi suavă cum e crinul...
Ochi albaştri, păr de aur... şi guriţa mică, mică...
Gunguritul ei, — o vrajă care te'mbată ca vinul, —
Era parcă, totdeauna, ciripit de rândunică.

Ceasuri lungi, cu ea pe braţe, — uitând anii suferinţii, —
Stau pierduţi de fericire, pe surâsul ei, părinţii...
De nimic nu-şi mai dau seama,
Când zâmbia'ntre dânşii fata:
O sorbia cu ochii mama
Şi murea de dragu-i tata.

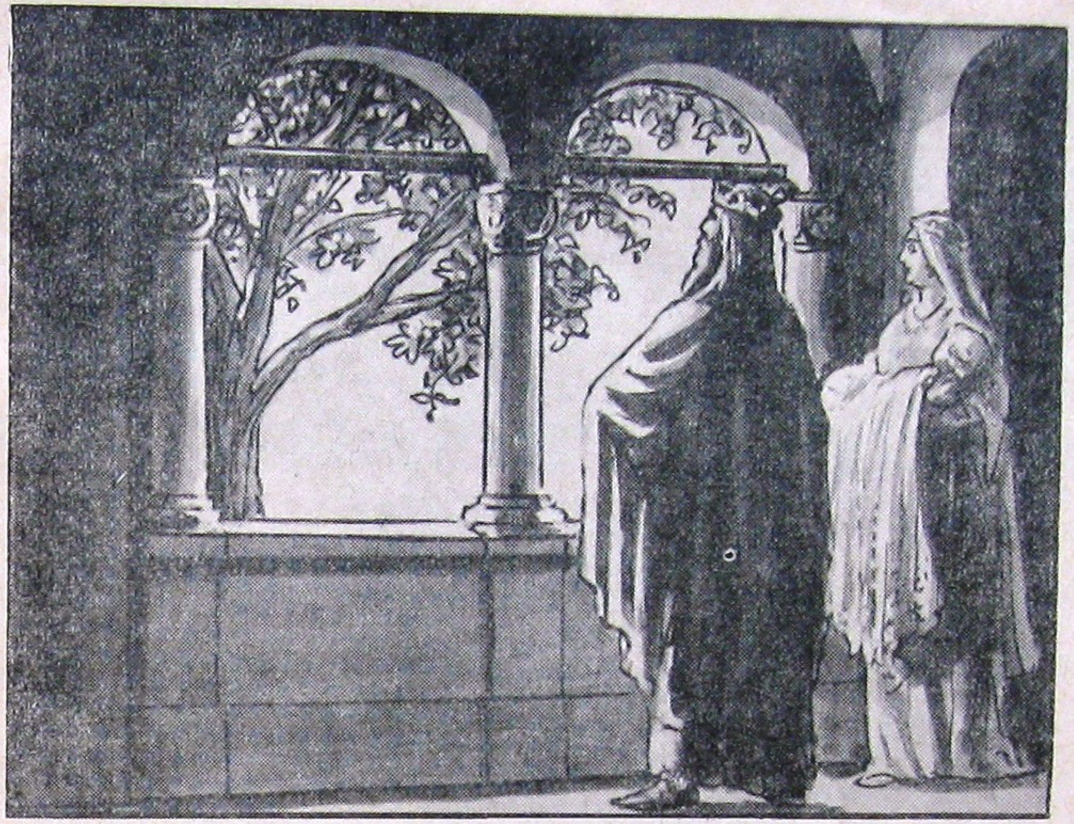

Când născutu-s'a copila, — Zânele făcându-i zestre, —
Răsări şi-un pom, aproape de-a iatacului ferestre, —
Pom care creştea năprasnic, iar în vârful lui, — tezaur, —
Stau trei mere pârguite ce păreau a fi de aur.
Se mirau de el Curtenii, şi de roada lui grozavă, —
Pomul însă'n scurtă vreme îşi suise vârfu'n slavă.
Doar în nopţi cu lună plină,
Merele cu-al lor mister,
Ca trei stele de lumină
Se zăreau arzând pe cer...
Ziua, de'ndrăsneai cu ochii să prinzi merele acele,
Cădeai orb, de strălucirea razelor ce dau din ele.

„Luminiţa" crescu şi ea, în al raiului palat,
Şi 'n curând ea fu Domniţă vrednică de măritat...
Incepură dar să vină, —
Cum vin fluturii ce noaptea sunt atraşi de vre-o lumină, —
Fii de Crai şi de-Impăraţi,
Inspre Curtea Luminiţii, şi de vraja ei chemaţi...
Veneau toţi în zale scumpe, pe şoimanii vântului, —
Oşti de tineri, de prin toate părţile pământului.

Când văzu însă-Impăratul că, la porți, atâția inși
Vin, de-acelaş dor aprinşi, —
Şi, din oastea de vlăstare falnice şi tinere,
Cum ținea el să-şi aleagă lamură de ginere, —
Le deschise largă poarta şi le spuse tuturor
Scurt cuvânt cuprinzător:
— Doar aceluia'i dau fata: care-o dovedi că'i *om*
Şi-o putea ca să-mi aducă merele din acest pom.

Auzind aşa voinicii arşi în piept de-aceiaşi pară
Ce'i mânase pân'acolo, din a lor departe țară,
Şi-ascultându-şi toți îndemnul ce li-l dau din inimi focul,
Hotărât fu fiecare să-şi încerce-atunci norocul...

Pe-acel pom, ştiind piciorul fiecare cum să-şi pue,
Incepură deci să sue...
Sus... mai sus suiau voinicii, — până când cei jos rămaşi
Ii zăreau pe crăci, asemeni ca pe nişte copilaşi...
Apoi, tot mai mici pe ramuri, cu greu ochiu'i mai vedea,
Cât nişte omizi de-abea...
Până ce, din fiecare întrupare de voinic
Nu s'a mai zărit nimic...
Dar a doua zi, — din ramii pomului cu de-aur roadă,
Rând-pe rând, au prins voinicii avântați în el, să cadă.
Toți orbiți, cădeau în Curtea unde pomu'şi avea vatră,
Şi'n cădere, fiecare se făcea, pe loc, de piatră.
Căzând astfel rânduri-rânduri
De voinici din acel pom,
Rămăsese şi-Impăratul abătut şi dus pe gânduri,
Că, spre-a'i da pe Luminița, nu-şi găsea doritul *om*...

Sub tristețea lui de tată,
Ce, de-o vreme, tot creştea,
Trecea vremea peste fată,
Şi, mereu în pas cu vremea, şi Domnița se trecea...

Intr'o zi, când Impăratul amărât sta'n foişor,
Vine'n față-i cu sfială şi se'nchină Petrişor, —
Un argat născut la Curte, cu piept lat şi ochi senini, —
Fiul babii Cătălina cea cu grijă de găini...

— Impărate-luminate, — zise el, arzând ca focul, —
Vreau şi eu să urc la mere... să-mi încerc şi eu norocul.

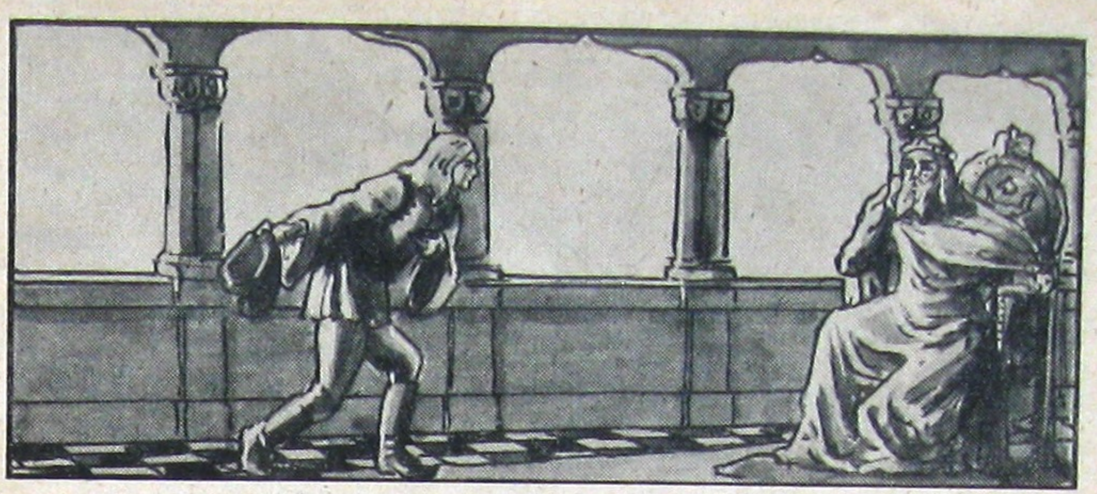

Impăratul, cu mânie, spumegând ca un balaur,
Zise: — Tocmai tu eşti vrednic s'aduci merele de aur?!
Când cercară toți vitejii şi-au căzut, — eşti tu mai breaz?...
Poate-avea găinăreasa fiu ca dânşii mai viteaz?!

— Cer ertare, Impărate, —
Da-ți-ar cerul sănătate:
Dac'aşi fi şi eu din lume şi-aşi purta la fel vestminte
Ca toți cei de mai nainte, —
Nu'i aşa, mărite Doamne, că n-ai fi mai stat să spui
Cum că eu n'aşi avea darul, în ăst pom ca să mă sui?...
Că's născuți ei în palate, pe când eu într'un bordei,
De ce n'aşi avea norocul să sui eu mai sus ca ei?...

— Fie voia ta, băete, dacă vrei în pom să salți?, —
Şi-Impăratul îl însemnă pe răbojul celorlalți...

Fericit, porni flăcăul spre bordeiul lor din vale,
Alergând să ducă vestea, într'o clipă, mamii sale...
Baba plânse lacrimi multe,
Sfătuindu-l să nu plece, —
Insă... cine s'o asculte?...
Vrerii ei, cin'să se plece?...

Auzindu-l pădurarul, un sfat bun i-a dat şi el:
La fierar să-şi făurească nişte seceri de oțel,
Cu ghimpi mari, ce, la picioare dacă stai să ți-le pui,
Ca o veveriță'ntocmai poți pe pom să mi-te sui...

Traista cu merinde plină,
Apă'ntr'un burduf de taur,
Era tot ce-avea să'i țină
Pân'la merele de aur.

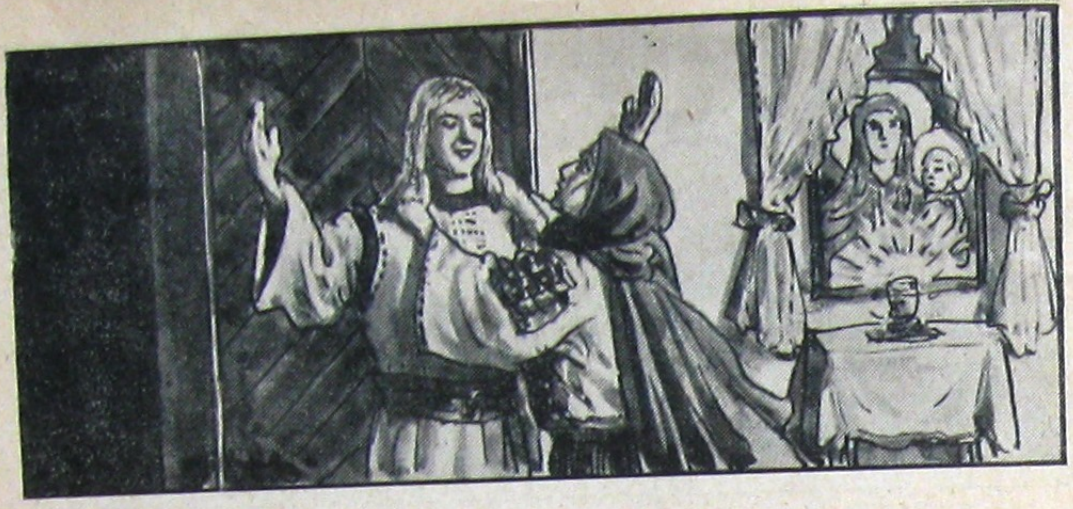

Pregătindu-şi toate cele cari îi trebuiau la drum,
Era seară bine-acum...
Se culcă, gândind la ochii şi la zâmbetul copilei,
Hotărât la drum să plece dimineaţa'n zorii zilei...

Dormì ţapăn noaptea toată, şi, trezindu-mi-l cocoşul,
Petrişor întreabă-şi mama: — Unde e, mămucă, Moşul?...
— Care moş?, — răspunse baba...
-- Păi, tu nu-l văzuşi? Nu-l ştii?...
Cel care-a adus la Curte „Apă vie de copii"!
— Poate c'ai visat tu, maică!...
— N-am visat... Aici a fost!...
M'a trezit din somn, de umeri, şi'i ştiu vorba pe de rost:
„Scoală-te şi lasă somnul!" — mi-a zis el, aproape'n chiu,
Şi-a eşit apoi pe uşă, tot făcându-mi semn să viu...
— Ai visat, — mai zise baba, — şi eu cred, copilul meu,
Că moşneagul n-a fost altul decât însuşi Dumnezeu...
Du-te dar, copilul maichii... Mergi cu bine şi... noroc!...

Şi, plecându-i fătul, — baba a rămas plângând cu foc...

Ajungând la pom voinicul, prinde-a se sui pe el,
Infigând în coaja-i groasă secerile de oţel...
Imprejur râdeau de dânsul cei neputincioşi, sub pom:
— Iată cine vrea s'arate Impăratului, că'i *om?!*
— Vezi să n'ajungi pân'la mere, să le rupi, măi tinere!...
— Lasă'l mă, că vrea să'l facă Impăratul ginere!...
— Ha, ha, ha!, bătu-l'ar sfântul, —
Sue repede, ce'i drept...
— Parc'aud, din clipă'n clipă, răbufnind sub el pământul,
Şi'l văd parcă pe vecie mort, cu mâinile pe piept!...

Dar voinicul ars de dor,
Căţărându-se cu zor,
Nu lua la nimeni seama, ci suia mereu în sus:
Unde că'şi punea piciorul flăcăiandrul, era pus...

Se uita la el tot satul,
Şi mămuca-i, şi-Impăratul,
Şi, de la o vreme'ncolo, nici o gură rea şi hâdă
N-a mai îndrăsnit, o clipă, de voinicul lor să râdă,
Căci privindu-l cum se sue de cu spor pe-acel copac,
In curând nu-l mai văzură decât doar cât un gândac,
Iar când soarele'n răscrucea cerului sta la amiaz',
Nu se mai zări nimica din flăcăul cel viteaz.

Trecu astfel ziua toată şi trecură zile-apoi,
Făr'ca Petrişor, din mersu-i, să mai caute'napoi...
Când şi când, — în timp ce streaja pomului pica de somn, —
Se mai desprindea din vârfuri câte-un biet vlăstar de Domn,
Şi, căzând pe iarba'naltă de sub pom sau în poteci,
Impietrea, păstrându-şi chipul, şi-astfel rămânea pe veci!...

Paznicii dădeau grămadă,
Pe cel nou-căzut să'l vadă,
Insă între toţi căzuţii peste florile grădinii,
Nu venea ca să'mpietrească şi Petruţ al Cătălinii...
El suia, suia mereu,
Parcă tras de Dumnezeu, —
Când Domniţa
Luminiţa
Nici visa măcar să ştie că'ntre-atâţi feciori în sbor,
Cu icoana ei în suflet se-avânta şi Petrişor...
Şi-a suit aşa flăcăul cel voinic, cu traista'n spate,
Nouă zile încheiate, —
Adică suia şi noaptea, precum basmul stă să spună,
Ziua, luminat de soare, noaptea, luminat de lună, —
Făr'a fi făcut popasuri
Decât numai nouă ceasuri:
Când i-se făcea doar foame, se oprea pe câte-o cracă
Şi mi-se'nfrupta fugarnic din leguma lui săracă...
De dormit, însă, nici gând,
Că n'avea nici cum, nici unde şi — de zor — nici n'avea când.
Nu'l oprea din mers nici ploaia, nici zăduful şi nici vântul,
Şi, privind în jos odată, nici nu mai văzu pământul.

Dup'acele nouă zile şi cu nopţile lor nouă, —
Ziua'nfierbântat de soare, noaptea răcorit de rouă, —

Cel mânat de Luminița și vrăjit de ochii ei,
Se opri din mers, că pomul se făcea de-acum în trei...
Incotro avea s'apuce?...
Dar prea mult n'a stat pe loc:
Și-a făcut o sfântă cruce
Și-a pornit din nou, pe trunchiul ramurei de la mijloc...
Calea'i mai ușoară-acum:
Merge Petrișor pe cracă tot asemeni ca pe drum,
Fiindcă ramura e groasă și pe ea sunt drumuri late,
De-ar putea să se'ntâlnească și căruțele'ncărcate...

A mers astfel vre-o trei zile, cu pași mari dar ușurei,
Până când în a lui cale se ivește un bordei...
Fără frică, bate'n ușă...
Din bordei, cu păr ca noaptea, în prag ese o mătușă:
— Cine ești, voinic din lume?... Intră, dacă om bun ești,
Dacă nu, rămâi afară, și mai mult să nu'ndrăsnești,
Că eu am o cățelușă ce, cu dinții ei de fier,
Te sfâșâe'n mii și sute și te-aruncă jos din cer.

— Sunt om bun și blând, măicuță... Vin c'un dor ce'l au mulți tineri...
— Cu ce dor vii tu din lume?... Uite, eu sunt sfânta Vineri...

Petrișor, cu glas fierbinte, —
Spunând numai adevăr, —
I-a grăit miloasei Sfinte
Dorul lui, din fir-a-păr...
Sfânta l'a primit în casă,
Fiindcă i-a venit în prag,
I-a pus azimă pe masă
Și l'a ospătat cu drag;
Apoi, plină de blândețe, arătându'i drumu'n sus,
Ea, voinicului i-a spus:
— Uite, maică, asta'i calea... mergi pe ea drept înainte...
Dup'un mers de iar trei zile, dai de casa altei sfinte:
Sora mea e... Să'i spui dorul
Cu albaștrii ochi ce'i placi,
Și ea, dându'ți ajutorul,
Iți va spune ce să faci...
Cale bună dar, voinice...
Spre isbândă mergi cu bine
Și, — spre vârf să te ridice, —
Fie Dumnezeu cu tine.

Și voinicul pleacă iarăși... Sue'ntr'una cu-al său dor,
Zile trei, fără hodină, spre comoara merelor...

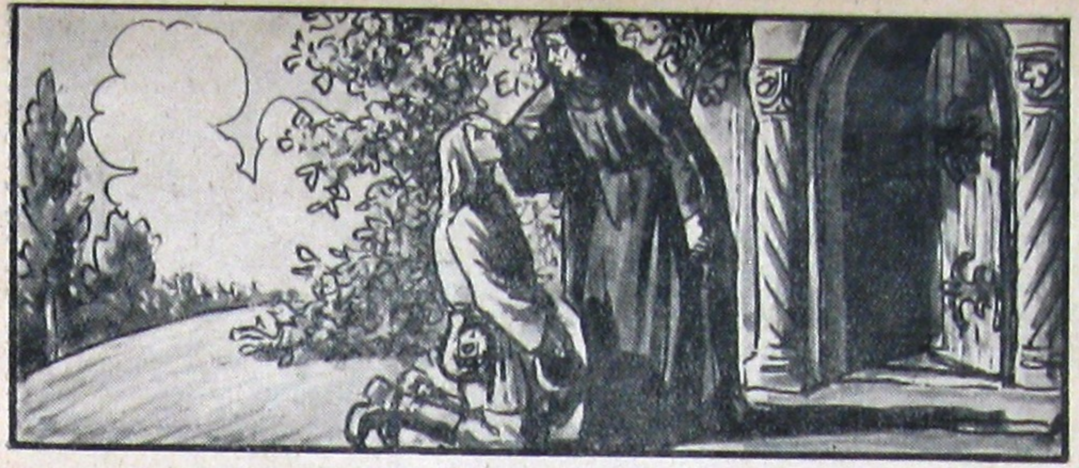

După drum de zile trei,
Iată iarăși un bordei...
Prea-smerit, cu capul gol,
Bate'n ușa lui domol...
Din bordei în prag răsare, — cu metanii albe'n mână
Și cu părul cum e bruma, — luminoasă, o bătrână:
— Cine ești, voinic din lume?... Intră, dacă om bun ești,
Dacă nu rămâi afară și mai mult să nu'ndrăsnești
Că eu am o cățelușă ce, cu dinții ei de fier,
Te sfâșâe'n mii și sute și te-aruncă jos din cer.
— Sunt om bun și blând, măicuță... Viu cu'n mare dor în viață...
— Cu ce dor vii tu din lume?... Sfânta Sâmbătă'ți stă'n față!...

In genunchi căzând voinicul, —
De evlavlie cuprins, —
Sfintei Sâmbete, — cu picul,
Și-a spus dorul lui, aprins...
Sfânta l'a primit în casă,
Fiindcă i-a venit în prag,
I-a pus azimă pe masă
Și l'a ospătat cu drag, —
Apoi, bună ca toți Sfinții, arătându-i drumu'n sus,
Ea, voinicului i-a spus:
— Uite, maică, asta'i calea... Mergi pe ea drept înainte...
Dup'un mers de iar trei zile, dai de casa altei Sfinte:
Sora mea e... Spune'i dorul
Cu albaștrii ochi ce'i placi,
Iar ea, dându-ți ajutorul,
Iți va spune ce să faci!...
Cale bună dar, voinice...
Spre isbândă mergi cu bine,
Și, — spre vârf să te ridice, —
Fie Dumnezeu cu tine!...

Şi voinicul iarăşi pleacă... Sue'ntr'una cu-al său dor,
Zile trei, fără hodină, spre comoara merelor...
Dup'un drum de zile trei,
Iată iarăşi un bordei...
Prea-smerit, cu capul gol,
Bate'n uşa lui, domol...
Din bordei în prag răsare o bătrână mângâioasă,
Cu păr alb cum e omătul, — ca o rază luminoasă:
— Cine eşti, voinic din lume?... Intră, dacă om bun eşti,
Dacă nu, rămâi afară, şi mai mult să nu'ndrăsneşti,
Că eu am o căţeluşă ce, cu dinţii ei de fier,
Te sfâşâe'n mii şi sute şi te-aruncă jos din cer!...
— Sunt om bun şi blând!... Cu haru-ţi, azi tu mă cuminecă!...
— Cu ce dor vii tu din lume?... Sunt Sfânta Duminecă!...

Atunci el, cu grai fierbinte,
In genunchi, precum vă spui,
Prea-nevinovatei Sfinte
Şi-a spus iarăşi dorul lui...
Sfânta l'a primit cu milă... I-a pus masa, — de şi'n zori, —
Şi l'a dus apoi să doarmă pe-un pătuc numai din flori...
A dormit o zi şi-o noapte... Când din somnu-i s'a trezit,
Şi-a privit spre Răsărit,
Văzu'n zare nişte ramuri, şi pe ele scump tezaur,
Ca trei sori mai mici în slavă, arzând merele de aur!...
Era plină'ntreaga fire
De-a lor mare strălucire,
Şi, de-ar fi cătat cu ochii-i încă să le mai desmierde,
Flăcăiandrul înţelese că vederile şi-ar pierde!...
Atunci ochii şi-i-a'nchis
Şi-a văzut, — făr'a şti bine: vede-aevea sau în vis?:
Cum că cerul se deschide, şi'n lumină orbitoare,
Ingeri albi colindă slava, fremătând ca o ninsoare...
Ii mai auzì cum cântă,
Şi'i păru că nu ştiu cine îl ia'n sus din casa sfântă,
Şi cu el mereu în sbor
Sue ca un fulg uşor,
Până când putu s'ajungă lâng'un mare curcubeu
Care'ncercuia'n lumina-i scaunul lui Dumnezeu...
Şi Petruţ văzu pe scaun, într'un orbitor polei,
Pe-acel Moş care'l strigase din al mamii lui bordei...
Dar, mai mult ca să'l privească, nu putu decât zici „trei",
Căci lumina fără seamăn ce ţâşnea din chipul sfânt,
Te silea să'ţi închizi ochii şi să cazi în faţă-I, frânt!

— Doamne, — zise-atunci flăcăul către-al omenirii Faur, —
Tu mi-ai zis să urc în slavă, să iau merele de aur!...
Slavă Ţie'n veci, Stăpâne, că'mi ajuţi cu sfântu-Ţi har
Să duc merele de aur Luminiţii mele'n dar.

Când acestea le-a fost zis,
Omul s-a trezit din vis
Şi văzu că'i stă'nainte Prea-străluminata Sfântă,
Ale cărei dulci cuvinte parcă Ingerii le cântă:

— Ţi-am umplut cu de-ale gurii traista, să ţi-o pui de umăr;
Ia'ţi şi merele de aur, minunate, trei la număr,
O crenguţă ce, de-asemeni e de aur toată'n tot,
Şi'ţi mai dau un sfat acuma, să te-ajut cu tot ce pot:
Drumul tău, voinice Făt,
Face'ntoarcere'ndărăt...
Dar să nu uiţi nici o clipă sfatul ce ţi-l dă bunica:
Ţine'n sân mereu ascunse merele şi rămurica,
Până ce, viteaz ne'nfrânt,
Vei ajunge pe pământ...
Dacă vre-un duh rău în cale-ţi va căta să mi-te'nşele,
Şi din sân tu le vei scoate ca să te mai uiţi la ele, —
Inaintea ta de-odată se va pune-un nor de fum,
Şi nu te-or mai duce paşii către lumea ta pe drum...

A plecat atunci voinicul, fericit cătând nainte-i,
După ce'n genunchi, la uşă, sărutase mâna Sfintei,
Dar pe drum, la o ruscruce, auzi un glas că'i zice:
„Merele şi rămurica au şi ruginit, voinice!..."

Petrişor le scoase-afară... I-se puse'n faţă fumul,
Şi-a pornit-o mai departe, dar greşit mergându-şi drumul...

Merse astfel cale lungă
De trei ani, silhui sub cer,
Până ce'i fu dat s'ajungă
Inaintea unei case cu grozave porţi de fier...
Nişte lacăte cât plosca atârnau de drugii grei, —
Pasă-mi-te, dragii mei,
Era casa unor Smei...
El bătu, ca şi'nainte
La bordeele cu Sfinte,

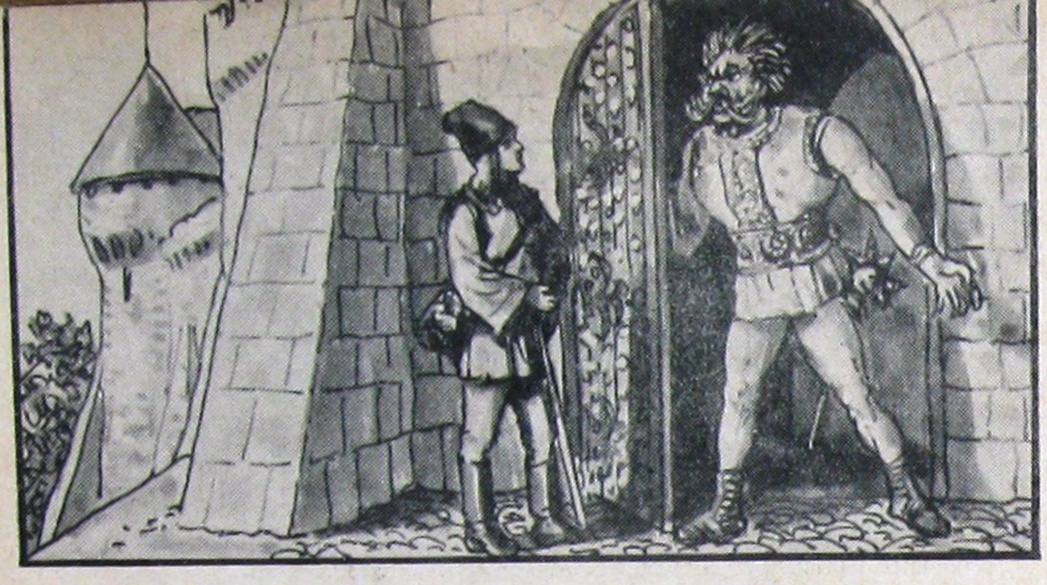

Dar la poartă, să'i deschidă, nu mai vine o femee,
Ci un Smeu cu faţa cruntă, învârtind în mâini o chee:
— Ce doreşti, drumeţ de seară?, — zise Smeul fioros...
— La stăpân aşi vrea să intru doar pe hrană, bucuros...
— Tocmai căutam o slugă!... Uite treaba care-o ai:
La trei cai, fân şi grăunţe, de trei ori pe zi să dai,
Iar când ţipă'n miezul nopţii un cocoş ce-avem, sălbatic,
Fiecărui cal, drept hrană, dai trei baniţi de jăratic...

Inţelegerea făcută, fără zapis, doar prin grai,
Iată-l pe voinicul nostru Smeilor argat la cai...
Zilnic pe copite'i spală,
Le grăeşte cu alint,
Ii adapă şi'i ţesală
Cu ţesală de argint, —
Şi toţi Smeii'l îndrăgiră, — aşi putea ca să vă spui, —
Mulţumiţi de iscusinţa şi de vrednicia lui...

Astfel, după luni vre-o trei,
Smeii l-au chemat la ei
Şi, cu glas de tunet tare,
Zise Smeul cel mai mare:
— Vei rămâne singur, Petre, în palatul ăsta tot...
Noi ne ducem, că ne-aşteaptă nunta unui Smeu-nepot...
Peste ţări şi mări sbura-vom... Tu ia seama pe cât poţi:
Vezi de cai... Din grajd afară niciodată să nu'i scoţi,
Că, de'i scoţi şi calcă unul pe vre-un pai de fân, — apoi
Paiul ţipă-aşa de tare, că s'aude pân' la noi,
Şi, de-o fi să ţipe paiul, — pân'la zece stând să'numeri, —
Noi vom fi aici, şi capul o să'ţi cadă de pe umeri...

Au plecat pe urmă Smeii unde-aveau ei nunta lor,
Rămânând numai cu caii şi cu doru-i Petrişor...

Intr'o zi însă, — minune!: Unul dintre cei trei cai,
Flăcăiandrului îi spune într'al oamenilor grai:
— Dacă'ţi este drag, stăpâne şi voinice'ntre voinici,
Precum drag ne-ar fi şi nouă să putem scăpa de-aici, —
Adu-ţi nouăzeci de mături,
Şi cu ele, curtea toată, — cu răbdare şi frumos, —
Tot de-atâtea ori s'o mături,
Până ce n'o mai rămâne nici un fir de fân pe jos!...
Dup'aceia, toţi pe poartă vom eşi cu binişorul, —
Că doar din afara porţii ne putem lua noi sborul, —
Şi-astfel tu şi cu noi trei
Vom putea scăpa de Smei,
Şi vom merge unde'şi duce Luminiţa viaţa ei...

Petrişor, dorind să'şi vadă ce-avea el mai scump în viaţă,
A făcut, cu zor, întocmai cum i-a dat calul povaţă...
Scoase-apoi doi cai în grabă până dincolo de poartă,
Şi se socotea flăcăul ajutat şi-acum de soartă,
Dar când tocmai vrea să iasă cu al treilea din cai,
Sfâşiat fu tot văzduhul, la un ţipăt dat de-un pai, —
Un pai mic, de lut cuprins,
Pus în poartă dinadins,
Şi al cărui vârf, prin grija unuia din acei Smei,
Se vedea numai cât bobul de lucernă sau de mei.

In clipita următoare, nechezând acei trei cai,
Ziseră, toţi într'un grai:
— Sus pe noi degrab, stăpâne, să sburăm cu tine'n slavă,
Că ne poate-aduce moartea orice clipă de zăbavă.

Petrişor le-apucă frâul şi, sărind de-asupra lor,
Aripile'şi desfăcură şi-au pornit ca şoimii'n sbor.
— Frânele mai largi, stăpâne!, Şi-acum uită-te'napoi
Şi ne spune: se zăreşte cineva venind spre noi?...
— Văd ceva venind în urmă... Ceva negru ca o cioară...
Sburăm noi, dar şi ea sboară...

Atunci caii, şi mai ageri, aripile lor desfac,
Şi, cu fulgere'n potcoave, mai sburară un conac:
— Ia mai uită-te, stăpâne, şi vezi, cioara ce mai face:
Tot mai cată să ne-ajungă, sau a stat şi ne-a dat pace?...
— Văd un negru nor de ploae
Ce spre noi năpraznic vine,

036296

BIBLIOTECA
[illegible]
BUCUREŞTI

*

Şi-al meu gând parcă se'ndoae
De-om scăpa de nor cu bine.

La această vorbă, caii nu stătură mult pe gânduri,
Ci sburară fiecare cu de aripi două rânduri:
Niciodată vijelia n'a avut mai iute sbor
De cum sboară cu-a lor aripi cei trei cai cu Petrişor...
Se ridică pân'la stele,
Trec, năluci, pe lângă ele, —
Şi, scântei, a lor potcoave dând, să scape de-acei Smei, —
Cerul n'are-atâtea stele câte sunt a lor scântei!...

— Ia mai uită-te, stăpâne!... Vine norul?... Stă pe loc?..
— Norul nu mai e, dar, uite, văd o flacăre de foc:
Vine'n goană ca o roată
Şi cuprinde zarea toată...
E: când roşie, când verde, când albastră mi-se pare,
Şi dogoarea ei, acuma parcă'mi arde pe spinare.

— Smeii sunt!, — grăiră caii câte-trei într'o clipită, —
Vin cu gurile căscate şi stau gata să ne'nghită!...
Dar, stăpâne, fii pe pace,
Că puterea lor rapace
Ţine numai până unde pomul nostru'n trei se face!...
Insă dincolo de unde pomu'ntinde-ale lui ramuri,
Nu mai au putere Smeii, de-ar veni cu mii de neamuri!
Ţine bine-a noastre frâne,
Că tărâmul ni-i aproape...
Incă niţeluş, stăpâne,
Şi-om scăpa de Smei, să crape!...

Pe când vorbele acestea caii'ntr'aripaţi le spun,
Tot văzduhul clocoteşte ca de-un bubuit de tun;
Inc'odată şi'nc'odată bubuit-a'ngrozitor:
Plesneau Smeii, că fugarii atingeau tărâmul lor...
Hoiturile lor căzură printre ramuri jos acum, —
Pe pământ venind să facă trei mormane mari de scrum...
S'a cutremurat pământul până mult în lung şi lat,
Şi, din temelii, asemeni şi-al lui Chiciură palat;
Gloata paznicilor toată năvăli acum să vadă
Cine sunt cei trei din slavă prăbuşiţi în scrum grămadă?..
Toţi cei adunaţi acolo, îşi spuneau părerea lor,
Că'ntre cei scrumiţi, se află şi „sărmanul Petrişor", —
Şi-o codană de copilă îl jelea, plângând de zor...

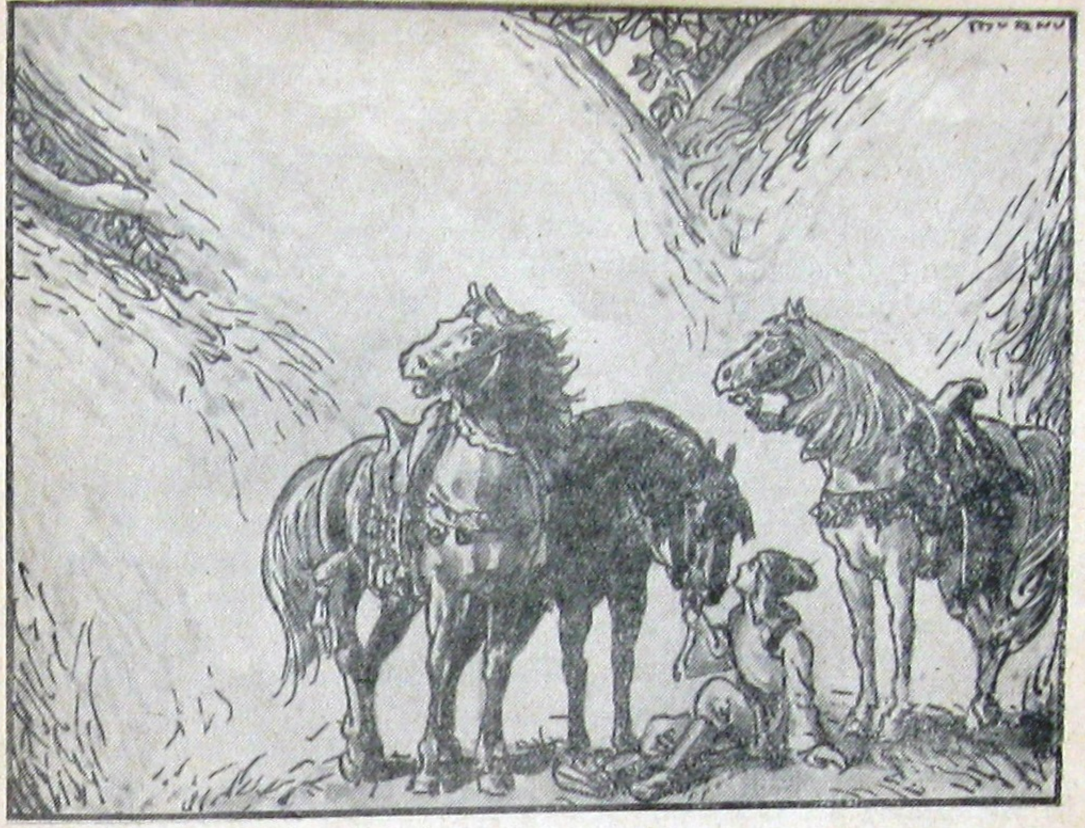

Sus în slavă, unde pomul
Se desface'n ramuri trei,
Lângă caii lui, stă omul
Care-a fost argat la Smei;
Stau la sfat, de şapte ceasuri,
Pe odihnă aşezaţi,
Cu iubire multă'n glasuri,
Parc'ar fi toţi: patru fraţi...

Şi-acum calul cel mai mare, galben ca un spic de grâu,
Zise Fătului comornic, scuturând voios din frâu:
— Mergem jos acum, stăpâne...
Pe pământ când fi-vom toţi,
Iute, ale noastre frâne
De pe cap să ni-le scoţi...
Noi pieri-vom într'o clipă, dar în viaţa ta apoi, —
Ori-de câte ori dori-vei pe oricare dintre noi, —
Tu să scuturi numai frâul celuia pe care'l vrei,
Şi veni-vom, într'o clipă, ori şi care sau toţi-trei...

Toate-acestea fiind zise,
Au pornit pe pom în jos,
Tot aşa precum venise:
Intr'un sbor vijelios...

Vuete asurzitoare, prin văzduh porni să urle, —
De-ai fi zis că suflă Smeii'n mii de buciume și surle;
Că se nărue tot Cerul, prăbușit de-al lumii Faur,
Și, cu Cerul, însuși pomul cel cu merele de aur...

Paznicii de jos, din Curte, și cu ei oricare slugă,
Spăimântați de vijelie, au luat-o toți la fugă,
Și-au fugit departe-hăt,
Făr'a mai căta'ndărăt...

Astfel, Petrișor, luându-și frânele, la număr trei,
A dat fuga'ntr'o clipită în al mamii lui bordei,
Făr'a fi văzut de nimeni, — iar căluții, puși pe ducă,
Au pierit și ei îndată, precum piere o nălucă...

In bordei când fu să intre Petrișor, la maica lui, —
Dragii mei, ce să vă spui?:
Lacrimi mari, de bucurie,
Picurau ca un isvor,
Că vedea: făptură vie
Pe frumosul ei odor.
Il sărută lung bătrâna și pe nume dulce'l cheamă,
Diesmierdându-l, precum știe să desmierde doar o mamă, —
Și-a'nceput apoi voinicul cel viteaz în adevăr
Să grăiască maicii sale basmul lui, din fir-a-păr...

Ea sorbia, cu ochii'n lacrămi pe flăcăul ei de fier,
Și'i părea că e un înger coborât la ea din cer!...
Dar când scoase el comoara merelor de aur greu,
In bordei parcă'nflorit-a zâmbetul lui Dumnezeu:
Toți pereții par de aur, iar podișul dat cu tină, —
Poate numai cum e Raiul, — poleit e de lumină!...
Iar când scoase din dăsagă frâele cailor-trei,
Răsunară-atât de dulce clinchete de clopoței,
In cât îi păru bătrânei că, din slăvile cerești,
Serafimii toți coboară cu cântări Dumnezeiești!...

Și-a rămas apoi voinicul tăinuit de maica lui, —
După cum i-a zis el însuși: „Nimănui să nu mă spui!" —
Până ce'ntr'o zi, o fată, în bordei privind cu dor,
A dat iute sfoară'n țară, c'a văzut pe Petrișor!...
Fu luat în râs atunci
De-a slujitorimei gloată:
De bărbați, femei și prunci
In sfârșit, de Curtea toată; —
Taina deslegând-o astfel, într'o clipă fie-cine:
Că — ne ajungând la mere, — s'ascunsese, de rușine...

El tăcea ca și pământul, făr'a spune nimănui
Un cuvânt măcar din toată marea vitejie-a lui...

Intre timp însă purcede un răsboi încrâncenat:
Cu oștire câtă frunză, vine Negură-Impărat,
Ca, pe Chiciură să'l bată, să'i aducă nimicire,
Fiindcă n'a vrut Luminița să și'l ia pe el ca Mire...
Toți bărbații buni de oaste, — armele să scapere, —
Au plecat atunci la luptă, țara să și-o apere...
Numai Petrișor, la bucium, a rămas cu totul rece
Și la luptă cu vrăjmașii el nu s-a grăbit să plece...

Aflând fapta-i Impăratul, că nu luptă pentru Țară, —
Și, știind cum — vrându'i fata, — îl făcuse de ocară,
Făr'a ști când acest om,
Teafăr, s'a dat jos din pom, —
Porunci să i-se-aducă un măgar slab de la oi,
Și, pe el, flăcăul nostru să se ducă la răsboi...

Pe măgar deci, Petrișor
Porni'n râsul tuturor, —
Dându-i-se'n mâini — drept lance — o prăjină lungă, lungă,
Pe dușmani, cât mai cu sete, de departe să'i ajungă...

Eșind astfel din Cetate, după ce trecu un pod,
I-se'mpotmoli măgarul într'o mlaștină cu glod...
A dat el în dobitoc,
Dar zadarnic: dobitocul n'a mai vrut s'o ia din loc...

Cum venea din a lui urmă, — pe vrăjmaș ca să'l înfrunte, —
Oaste multă, cu-Impăratul însuși pe-un cal alb, în frunte, —
Râse strașnic Impăratul,
Când așa'și găsi argatul:
— Ce faci, tontule'n mocirlă?! Așa crezi tu că'i răsboiul?!
Cu prăjina ta cea lungă, bați măgarul sau noroiul?!

Și râdea, râdea-Impăratul cu oștirea lui, de zor;
Până hăt în depărtare dus-au hohotele lor,
De isprava din mocirlă a lui „bietul Petrișor..."

Dar când fu să nu'i mai vadă, Petrișor eși din baltă;
Frâul calului cel mare de la Smei, în sus îl saltă,
Și, la'ntâia scuturare,
Inaintea lui răsare,
Nechezând și plin de spume calul galben, cel mai mare!:
— La porunca ta, stăpâne, am venit sburând prin nori,
Pân'a nu fi putut frâul să mi'l suni de două ori...

Petrişor îi spune totul: nici un gând nu i-a ascuns,
Iar şoimanul i-a răspuns:
— Fii pe pace şi m’ascultă cu supunere’nţeleaptă:
Intră’mi prin urechea stângă şi-apoi eşi’mi prin cea dreaptă!...

Petrişor făcu ce’i zise calul galben cum e spicul,
Şi, când pe urechea dreaptă a eşit apoi voinicul, —
Un adevărat războinic strălucea măreţ în soare,
Inarmat numa’n oţele, de la cap pân’la picioare...
In armură grea, cu totul şi cu totul de argint, —
Spada lui avea pe teacă boabe mari de mărgărint;
Strălucirea din armură, ca pe-un Inger îl nimba:
Te puteai uita la soare, — la voinicul nostru, ba...

Sus în şea săltând uşor,
A pornit viteazu’n sbor,
Şi’ntâlnind oştirea multă a lui Negură-Impărat,
Ca un mânios Arhanghel peste ea s’a aruncat,
Şi-a’nceput cu spada-i lată
Oştile să i-le tae, —
Cum n’a mai mâncat vre-odată
Negură-Impărat bătae!...

Ii bătu precum se bate,
Aplecat peste oblânci,
Ii împinse’n ape late
Şi’n prăpăstiile-adânci,
Ii zdrobi’n câmpii întinse, prin hăţişuri şi pe lunci, —
Cum nu mai bătuse nimeni altă oaste pân’atunci...

Negură, rănit de moarte, — cu câţiva din toţi ostaşii
Cei căzuţi fără de număr, —
Au fugit cum fug doar laşii,
Asvârlind ce-aveau pe umăr...

Când nu mai era nici unul împotriva lui să stea,
Işi întoarse iute calul cu pe frunte albă stea,
Şi-a sburat precum venise, — rămânându’i câmpul mut,
Şi’ntre cei căzuţi, — o clipă, nimeni nu l’a mai văzut...

Venind apoi Impăratul Chiciură cu oastea lui, —
Ia’l în suliţe, măi frate, pe vrăjmaş, de unde nu-i..
Peste câmpurile’ntinse,
Cât vedeai în lung şi lat,
Numai oşti, din viaţă stinse,
De-a lui Negură-Impărat...

Moartea, parcă mii de grindeni
Tăbărând un lan voinic,
Secerase pretutindeni,
Fără milă, spic-cu spic...
Din adâncuri de prăpăstii, gemete ce te’nfioara,
S’auzeau mereu din pieptul celor ce trăgeau să moară, —
Şi, ne mai având ce face, Chiciură-Impărat, cu zorul,
Vesel a pornit spre casă,
Cu oştirea lui cea deasă,
Ca şi când, în bătălie, el a fost biruitorul...

Ajungând însă la podul
Cu băltoaca şi cu glodul,
Il găsi pe Petrişor,
In măgar isbind cu zor, —
Când pe faţa lui, sudoarea sta: şiroi-lângă şiroi,
Ne putând ca să’şi mai scoată măgăruşul din noroi!...

Plin de glod fiind el însuşi, de la creştet până jos,
Au râs iar de el oştirea şi-Impăratul, sgomotos, —
In batjocură strigându’i că, el dacă n’ar fi stat
Să se lupte avântat,
Le-ar fi biruit oştirea toată, Negură-Impărat, —
Şi, râzând de el oştenii, tot în baltă l’au lăsat...

Se lăţise vestea’n lume, ca sub vânt o vâlvătae,
Cum că Chiciură-Viteazul ştie pe vrăşmaş să’l tae,
Şi că, singur el, snopise pe-alde Negură’n bătae...
Insă, după scurtă vreme, împotrivă-i se ridică
Altă oaste, fără frică:
Galben-Impărat Cel Mare, care stă de mult să’i poarte
Ură tainică, de moarte...

Petrişor acuma cere Impăratului, ca, iar,
Să’i dea voe să mai plece la bătae, pe măgar,
Susţinând că, poate-acuma, fiul babei Cătălina
Va avea noroc să rupă pe vrăjmaşii lor, prăjina...

Impăratul i-a dat voe, şi i-a zis în râs: „Halal, —
„Pleacă pe măgar’nainte, că el n’are pas de cal...“

Şi-a plecat din nou flăcăul, dar... nerodu’i tot nerod,
Că, la pod, cu măgăruşul, iar s’a’mpotmolit în glod...
Şi din nou râse-Impăratul, cu oştirea lui cea naltă,
Când văzu, ca şi-altădată, pe viteaz bătând în baltă...

El însă tăcu din gură:
N'a răspuns cu nici un „pâs",
Cunoscând a lor măsură,
Că doar ei erau de râs...
Dar îndată ce oştirea cu-Impăratul ei s'a dus,
Petrişor eşi din baltă... Un alt frâu ridică'n sus,
Scuturându'i clopoţeii de argint, o clipă, lin,
Şi, din nori, la el coboară — negru — calul cel mezin:
— La chemarea ta, stăpâne, am venit sburând prin nori.
Pân'a nu fi putut frâul să mi-l suni de două ori...

Apoi calu'ntr'aripat,
Tot acelaşi sfat i-a dat,
Iar feciorul Cătălinei, pe şoiman l'a ascultat...

Când eşi acum, pe dreapta ducipalului ureche,
Petrişor era, sub soare, un oştean fără pereche:
Dăruit cu spadă lată, să'l omoare pe balaur,
Strălucea ca un Arhanghel în armură grea, de aur!..
Se sui pe cal... Şoimanul necheză de două ori,
Şi'n clipita următoare, a sburat cu el în nori...

Din adânc de slăvi albastre, cel viteaz, pe smeu călare,
Ca un trăsnet cade peste Galben-Impărat Cel Mare:
Spada lui acum, în luptă, pare-un fulger mânios
Care umple zarea toată şi doboară oastea jos...
Spicele, de când e lumea, n'au căzut sub nici o coasă,
Cum cad cei pe cari îi tae spada lui vijelioasă...
Galben-Impărat, el însuşi greu rănit avându-şi pieptul,
Fuge'nspăimântat, dar cade şi se duce'n iad de-a dreptul,
Lăsând oastea-i sfârticată: tidve sparte, fără creer. —
Semănând acelor pae frânte'n arie, la treer...
Chiciură-Impărat, văzându-l şi pe-acest vrăjmaş răpus,
Ingâmfat, îşi sue nasul astădată şi mai sus!...
Şi'ntorcându-se, — când oastea-i, ne atinsă, pe cai saltă, —
Pe argatu-i cu măgarul îl găseşte tot în baltă...
Cât p'aci să'l prindă plânsul,
Că râd iarăşi toţi de dânsul —
Făr'a bănui vitejii cei porniţi pe-atâta haz,
Că argatul cel din baltă, era singurul viteaz...
Dar răbdă, cu chiu-cu vai,
Inecând în piept oftatul, —
Sfătuit aşa de cai, —
Şi el nu le calcă sfatul...
Impăratul însă'n gându-i, minunat îndeajuns,
Se'ntreba mereu, dar totuşi nu putea găsi răspuns:
Cine poate fi viteazul vitejind în aşa fel, —
Când ştia destul de bine că viteazul nu e el?...

S'a mai scurs apoi o vreme, făr'ca vre-un vecin duşman
Impotriva-i să'şi ridice oştile-aliotman...
Dar, — foloase vrând să tragă, —
Dracul, face el ce face,
Şi, când lumea ţi-e mai dragă,
Strică-a Neamurilor pace...

Astfel că'ntr'o zi sosiră iarăşi veşti de nenoroc:
El-Ghazi e la hotare cu-ale sale oşti de foc...
Chiciură'şi adună oastea... Inzăuat, pe calu-i sare
Şi porneşte — vijelie — cu-a lui oaste spre hotare...
N'a mai stat nici să'l asculte pe flăcăul Petrişor,
Care iar ceru măgarul, să'i dea'n luptă ajutor...
Sub mustaţa-i spic de grâu,
Zâmbi'n urmă-i cel voinic,
Şi, din sân scoţând un frâu,
L'a fost scuturat odată, şi-a venit calul cel mic:

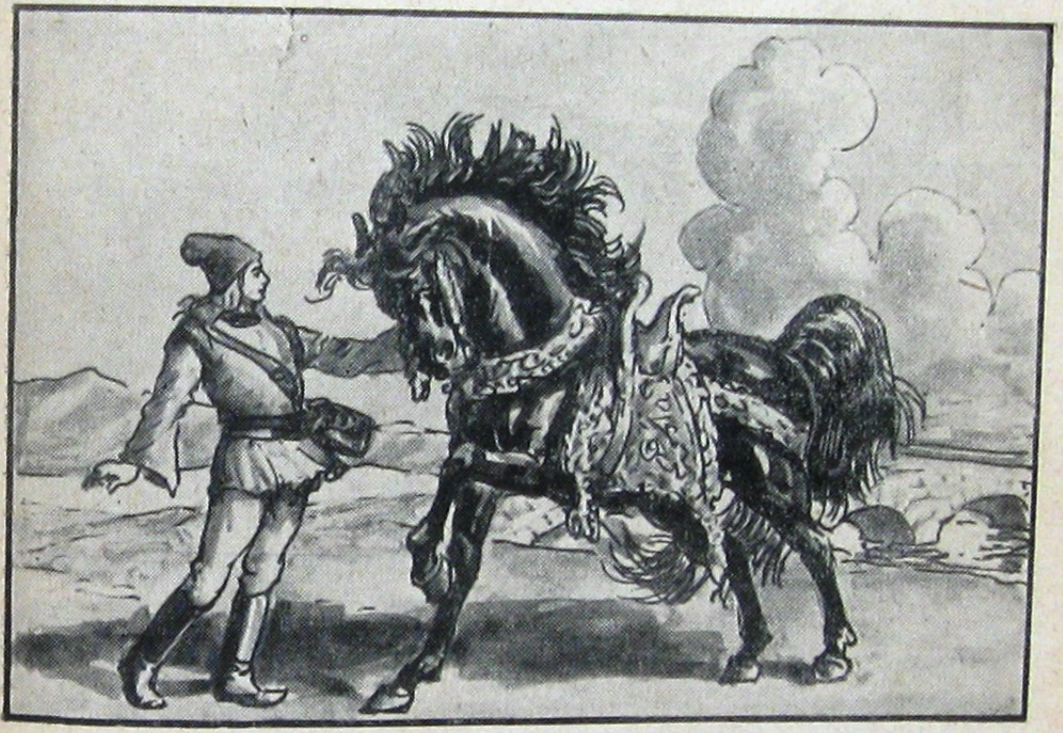

— La chemarea ta, stăpâne, am venit sburând prin nori,
Pân'a nu fi putut frâul să mi'l suni de două ori...
Dar ia seama: se prea poate, tu să fii cu mult mai slab
Decât El-Ghazi Viteazul — Impăratul cel Arab —
Că oştirea lui întreagă parcă'i oaste de oţel,
Şi-au pierit toţi cei ce'n luptă s'au încăerat cu el...

De la calu-i altă vorbă Petrişor însă n'aşteaptă:
Intră pe urechea-i stângă, şi-apoi ese prin cea dreaptă...

De-astădată însă, Doamne, ce sclipire'n zări irumpe,
Căci Viteazul fără seamăn e'nzăuat în pietre scumpe:
Parcă umplu'ntreaga fire
Cu potopul lor de raze:
Diamante şi safire,
Ametiste şi topaze...
Cu-a lor focuri, stau să'l scalde
Scânteieri de nestemate,
Din rubine şi smaralde,
Din opalele brumate...
Şi-acest colb de pietre rare,
Orbitor pe el scânteie,
Incât Fătul acum pare
Impletit în curcubee...
Când şi-a tras însă Viteazul sabia din teaca ei,
Ii păru de foc întreagă şi din ea săreau scântei...
O'nvârti, pe cal, odată, şi tot cerul, Petrişor
Il umplu ca de lumina unui fulger orbitor...

Astfel a pornit voinicul pe-al său cal într'aripat,
Şi, trecând pe lângă oastea cu-al ei Chiciură-Impărat,
Impăratul chiar, — văzându-l în năprasnica lui ducă, —
Se frecă la ochi, părându'i c'a fost numai o nălucă...

Şi năluca orbitoare, învârtind grozava-i spadă,
A venit apoi să cadă
Peste oastea cea Arabă, şi-o bătu numa'ntr'o zi,
Omorându'i şi-Impăratul: pe Viteazul El-Ghazi...
Dar în marea bătălie, un Arab — cel mai voinic —
I-a crestat uşor cu spada vârful degetului mic,
Şi din rană curgea sânge, — drept e, numai câte-un pic...

Nimicind şi-acum duşmanii, Petrişor, precum vă spui,
Porni'n grab la'ntors acasă, fericit, pe calul lui,
Iar când fu să'şi întâlnească Impăratul cu oşti slabe
Ce zoreau ca să oprească mersul oştilor arabe, —
Petrişor, sburând pe calu-i de cât şoimii mai uşor,
Impăratului îi smulse de la piept batista'n sbor,
Şi năluca, fără preget,
Se legă cu ea la deget...

Lâng'al mamii lui bordei,
După culmea dealului,
Cel cu biruinţe trei,
Dădu drumul calului...
Desbrăcă apoi armura cu de nestemate zale,
Şi'n bordei el o ascunse de privirea maicii sale,

Că, ochi slabi având bătrâna, de-ar lăsa-o s'o privească,
Ea ar fi putut, sărmana, într'o clipă să orbească...

Baba i-a fost pus la deget ierburi tămăduitoare,
Iar batista i-a spălat-o şi i-a'ntins-o-afară'n soare...
Dar în acel ceas, călare, Luminiţa trecând tristă
Şi văzând pe gardul babii a-Impăratului batistă,
O'ntrebă cu spaima'n suflet: cum o are şi ce ştie, —
Când cu-acea batistă Tatul i-a plecat în bătălie?!

— Eu, Domniţă, cer ertare... Doar băiatul v'ar răspunde,
Fiindcă el a fost adus-o, însă eu nu ştiu de unde...
Vă voi spune când se'ntoarce, fiindcă nu'i acas'acum...
Poate cineva i-a dat'o... poate-o fi găsit'o'n drum...

A dat fuga Luminiţa şi-a dus vestea mamii ei,
Şi-a venit şi-Impărăteasa cu-a ei fată la bordei,
Dar nimic mai mult să afle n'a putut de la bătrână,
Că... băiatul nu'i acasă... e plecat pe-o săptămână...

In sfârşit, din bătălie Impăratul vine iară,
Şi, de cele petrecute minunat din cale-afară,
A spus taina-Impărătesei şi copilei lui cea dragă,
Dar nici unul dintre dânşii firul tainei nu'l desleagă...
De batistă însă ele,
Nu ştiu cum, uitară-a'i spune,
Şi-astfel, după zile rele,
Au venit iar zile bune...
La vre-o lună dup'a treia bătălie cea mai cruntă, —
Chiciură-Impărat şi Curtea sunt poftiţi acum la nuntă:
Impăratul Voe-Bună — megieş cu-Impărăţia, —
Işi mărită dintre fete, cu Luceafăr-Crai, pe Lia...
Vor veni din lumea'ntreagă Impăraţi şi mândri Crai
Cu ne mai văzut alai,
Fiindcă nunta care-o face Impăratul Voe-Bună,
O să ţină, după datini, cu temei, o'ntreagă-lună,
Şi-o să fie veselie
Cum de mult n'a fost să fie
Intre-Incoronate frunţi, —
Şi de-acolo, cine ştie,
Dacă Zeii n'au să facă să mai fie şi-alte nunţi...

Iată dară Curtea toată a lui Chiciură Vestitul,
La drum lung, unde-o aşteaptă cu măreţ alai, nuntitul...

Voe-Bună însă, — poate covârşit de-al nunţii zor, —
A uitat ca să'l poftească şi pe mândrul Petrişor,
Şi cum el nu vrea să fie iarăşi nebăgat în seamă,
Scutură din frâu, — şi calul cel mai mare iar şi'l chiamă...

Calul vine'n sbor... Voinicul îl sărută, cu alint,
Şi-apoi tot în sbor porneşte în armura-i de argint...
Parcă poleit de stele, parcă argintat de lună,
El coboară drept în faţa porţilor lui Voe-Bună...
E primit cu vâlvă mare, şi — mai limpede s'o spui, —
Toată strălucirea nunţii, e nimic pe lâng'a lui...
De uimire'nmărmurită, toată floarea femeiască,
Doar la el stă să privească:
Ochii toţi nu se mai satur'şi vrăjiţi sunt peste fire,
De nespusa-i frumuseţe şi de multa-i strălucire!...
Inşişi tinerii cei falnici: Impăraţi şi Crai, la fel,
Cu privirile uimite caută numai spre el;
Şi aproape'şi pierde graiul
Intr'o clipă tot alaiul,
Fiindcă nimănui în viaţă, pân'acum, cu-aşa armură,
Nu i-a mai fost dat să vadă ca a lui înc'o făptură...

Când fu hora să se'ntindă şi era mai largă'n roată,
Petrişor pieri de-odată
Cum nălucile doar pier, —
Şi pe cal sburând în cer,
Se lăsă'n uimirea lumii în al horei largi mijloc,
O luă pe Luminiţa, numa'n doi pornind la joc,
O'nvârti, strângând'o'n braţe cu tot focul, de trei ori,
O lăsă, suì pe calu-i şi sbură cu el în nori...

Tot alaiul rămăsese năucit, privind mereu
După cel care sburase în văzduhuri, ca un smeu,
Şi, din toate, nici o fată
Sau femeie'ncântătoare
Nu era să nu ofteze, că n'a fost şi ea jucată
De-un aşa Viteaz, cum altul nu s'a mai văzut sub soare...

Luminiţa prinse şi ea să ofteze-apoi cu foc,
Că visa mereu pe-acela ce-o strânsese de mijloc,
Şi nu mai avu odihnă în întreg palatul ei, —
Indrăgind întâia-oară un voinic, şi cu temei...
Rămăsese ea ca ghiaţa,
C'o ceruser'atâţi tineri,
Dar acum simţia Domniţa că'i atârnă toată viaţa
De voinicul ce trecuse pe la casa Sfintei Vineri...

Ii venise şi ei rândul
Să'nţeleagă cum e chinul:
Să stai pururea cu gândul
Dus la cel a cărui vrajă e mai tare decât vinul;

Să te lupţi mereu cu dorul, nopţi ne'nchipuit de lungi,
Făr'a şti unde să'l cauţi, şi la el cum poţi s'ajungi...
Dar, cum fetele pe lume, — în bordeie sau palate, —
N'ajung mari decât, — la vreme, — să se vadă măritate;
Şi-Impăraţii cu mult aur, fac mereu sub sfântul soare
Sărbători din orice nuntă, pentru ei şi-a lor popoare, —
Iată că din nou primit-a Chiciură-Impărat chemare
Să ia parte, cu-a lui Curte, la o nuntă şi mai mare...
Astădată dar, aleasă
Fericită să se vadă
Lângă Mirele-i Mireasă,
Nu era decât bălaia fată-a Craiului Zăpadă...

Tot ca şi la nunta'ntâia, — din atâtea depărtări,
Curţi Impărăteşti venise hăt de peste ţări şi mări...
Horă mândră, horă largă: tinereţea — mii de fluturi —
Când juca, şi fiecare înseta după săruturi;
Impăraţi când făceau planuri: peste ţări să'ntindă punţi
Şi'n curând cu-a lor odrasle să pornească şi ei nunţi, —
In armura lui de aur, ca un soare orbitor,
Coborâ'n mijlocul horei, din văzduh, iar Petrişor!...
O luă pe Luminiţa şi-astădată de mijloc,
Numa'n doui pornind la joc,
O'nvârti strângând-o'n braţe cu tot focul, de trei ori,
O lăsă, suì pe calu-i şi sbură cu el în nori...

Fu uimire şi mai mare...
Fetele, cu dor fierbinte,
Indrăgindu-l fiecare,
Nu'şi mai aveau mintea-minte...
Pe când Craii şi-Impăraţii cu copile tinere,
Fiecare-avea mâhnirea că nu'l are ginere...

Luminiţa, şi mai tristă, şi mai arsă de oftat,
S'a'ntors, biata, astădată în al tatălui palat...
O ardea năprasnic dorul
S'o cuprindă sburătorul,
Şi gemea biata copilă,
Că'i plângeai acum de milă...

Impăratul simţia însuşi că'n rărunchi durerea'l muşcă,
Şi umbla prin tot palatul, ca un leu rănit în cuşcă...
Dar Impărăteasa-mamă, vrându'şi fata norocoasă,
O chemă pe Luminiţa şi'ncepu să mi-o descoasă:
— Spune'mi, fata maichii dragă, dar întâi să te gândeşti:
Dintre tineri, cu nici unul nu poţi să'l asemueşti?...

— Cum pot să'l asemui, mamă?... Când m'a strâns el de mijloc,
I-am văzut, de sub armură, de-abia ochii... plini de foc!...
— Ochii zici?... Ei, bine, ochii!... Ochii, draga mamii fată,
Nu ţii minte, la vre-un tânăr să'i mai fi văzut vre-odată?...
— Ba da, mamă, dar... şi teamă, şi ruşine mi-e să spui!...
— Spune, maică, fără frică... Ii asemui cu ai cui?...
— Mamă, uite, spun, dar parcă de ruşine simt că mor:
Ochii lui eu îi asemui doar cu ai lui Petrişor!...
— Un argat, pe cal cu aripi, înzăuat ca de război,
Când ştii bine: cu măgarul, de trei ori căzu'n noroi?!
Nu se poate, fata maichii... Sigur că te-ai înşelat...
Un răsboinic, e răsboinic, — şi argatul, e argat!...
Dar dacă s'ascunde totuşi un argat sub aşa haină,
Amândouă deslega-vom cât mai iute-această taină...
Şi, ca să ştim cine este, uite, maică, ce te'ndemn:
Când va mai veni la tine, — să faci Fătului un semn, —
Semn pe care o să'l poarte
Toată viaţa, pân'la moarte...
Iţi voi da'ntr'un şip de-un deget lacrămile unui crin,
Adunate'n miezul nopţii dinspre Sfântu'Constantin...
Lacrămile-acestea, maică, au dar mare'ntr'adevăr:
Părul de'l atingi cu ele, răsar crini în acel păr...
Când veni-va dar voinicul, — tu'n batistă toarnă'ţi şipul
Şi cu ea atinge'i părul, — ori şi cum găsi-vei chipul...
Pe la ceafă cred că'i bine, când o să te joace Fătul,
Şi-atunci, unde'l vei atinge, va fi părul ca omătul...
Mai pe urmă, taina'ntreagă
De la sine se desleagă...
Pân'atunci dar nici o vorbă... Să'ţi încui cu lacăt sfatul,
C'o păţim rău amândouă, dacă află Impăratul!...

După scurtă vreme, iată
Că-Impăratul Rămurică
Işi mărită-a treia fată,
Adică pe cea mai mică...
Nunt'i tot aşa de mare, — şi Crai mulţi din lumea toată,
Intr'o pajişte'nflorită, au lărgit a horei roată...
Intre Nufăr-Crai-Tăcutul şi Domniţa Garofiţa, —
Verişoară cu Mireasa, — joacă dar şi Luminiţa...
Ochii ei ca peruzeaua caută mereu pe sus,
Şi horeşte ea, — nu'i vorbă — însă tot cu gândul dus...

Pe când jocu'n toi se află, iată că, din larga zare,
Pe-al său cal smeiesc, Viteazul, înzăuat în pietre rare,

Se coboară'n hora nunţii,
Pe-acea pajişte de flori,
Cu mari pietre nestemate strălucind pe latul frunţii, —
Şi tot natu'nmărmureşte, străbătut de-adânci fiori...
Stând să'l tot priveşti, sub focul
Orbitorului vestmânt, —
Nu ştiai: e vre-un Arhanghel ce-a venit să strice jocul,
Sau că: soarele din slavă coborâse pe pământ?...

Când fu'n faţa Luminiţii cel ca soarele la chip, —
Cât p'aci să uite fata de licoarea ce-avea'n şip...

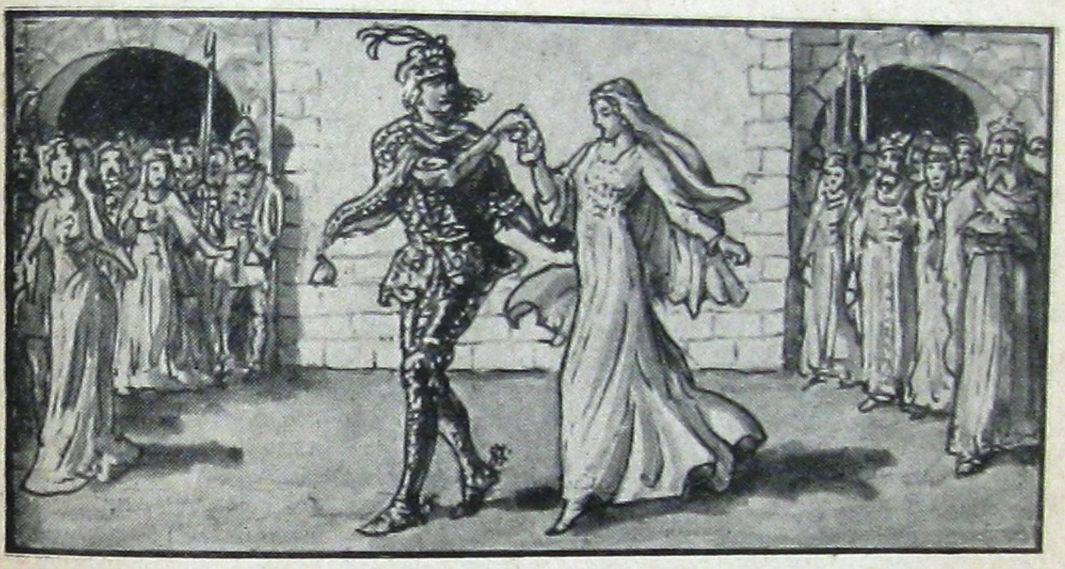

Fătul o luă şi-acuma, o'nvârti'n joc de trei ori,
O lăsă, suì pe calu-i şi sbură cu el în nori...

Dar pe când el sta s'o strângă
De mijloc cu mâna stângă,
Fata strecură batista sub coiful străinului,
Şi-astfel i-a fost pus în plete lacrămile crinului...
De-astădată Luminiţa, prinsă de-o nădejde nouă,
Lăcrămând de bucurie, pare-un trandafir sub rouă!
Şi, de cum ajunge-acasă, tăinuind cu mama ei,
Incepur'a da târcoale umilitului bordei,
Pentru că vroiau să ştie dacă mândrul sburător
E sau nu e Petrişor?...

Intr'o zi, când Luminiţa, — toată jar precum vă spui, —
Ştia că lipsesc de-acasă Petrişor şi mama lui,
Coborâ'n bordeiul lor,
Şi de'ndată ce-a intrat,
Il văzu strălucitor,
Cu pereţii ca de aur cum n'avea nici ea palat!...

In clipita următoare, ochii ei de viorele
Văzu merele de aur strălucind ca nişte stele:
Ele revărsau lumina ca un fără preţ tezaur,
De-ai fi zis că tot bordeiul poleit era cu aur...

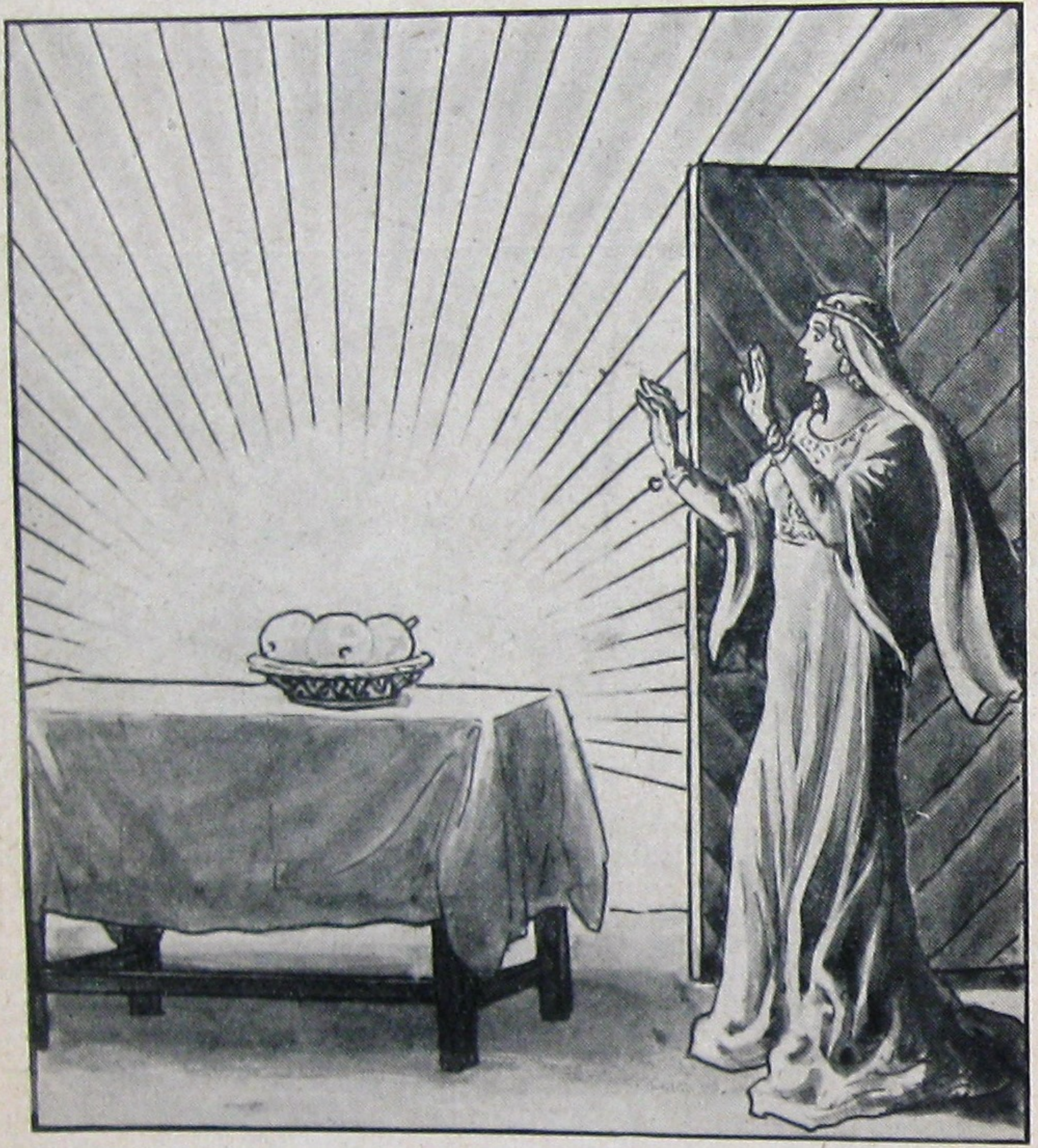

După ce văzu comoara ce stătea'n mijlocul mesii,
Fugi iute Luminiţa, ducând vestea-Impărătesii...
Veni dar şi-Impărăteasa în bordei cu fata ei
Şi, văzând minunăţia, zise, nu fără temei:
— Nu mai am nici o'ndoială: Petrişor e Sburătorul...
Mâine şti-vom taina'ntreagă... Dar încet... cu binişorul...

Şi-amândouă, — ca sub vină, de frica păcatului, —
Tremurând, spuseră taina însuşi Impăratului...

Crezământ însă-Impăratul n'a vrut să le dea de fel,
Pân'ce merele de aur nu le-a fost văzut şi el...
Atunci spuse-Impărăteasa toată bănuiala ei,
Legând cele minuni toate de flăcăul din bordei,
El fiind şi Sburătorul nunţilor la număr trei;
Apoi spuse mai departe, fără teamă'n adevăr,
Cum i-au pus un semn pe care trebue să'l aibă'n păr, —
Şi-a'ncheiat apoi, şireată,
Făcând semn din ochi spre fată:
— Noi, atât puturăm, Doamne, ca mai slabe, cu sfială...
Adevărul dacă'ţi place,
Doar Măria-Ta poţi face
Ca să iasă la iveală!...

Impăratul, dus pe gânduri a rămas atunci un pic,
Şi-a fost dat poruncă'ndată să-l aducă pe voinic...

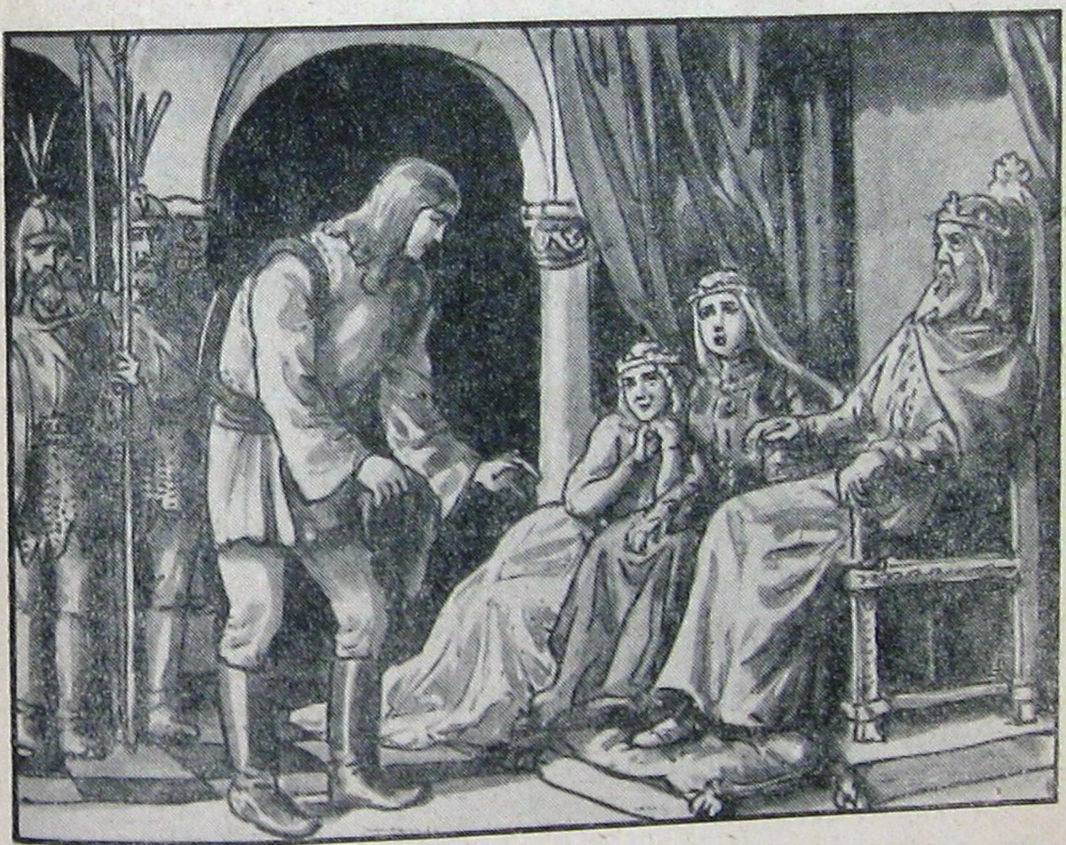

La Palat adus în grabă, Petrişor în faţă-I sta:
— Să trăeşti, Măria-Ta!

Măsurându'l Impăratul, de la cap pân'la picioare,
Zise vorbă tunătoare:

— Dacă nu'mi spui adevărul, — pân'la zece cât înumeri, —
Capu'ţi sboară de pe umeri!...
Ce'i cu merele de aur
Ce'n bordei le ai tezaur?...
— Doamne, eu, suind în slavă, le-am cules din al lor pom,
Ca s'arăt Măriei-Tale cum că'n adevăr sunt om!...
— Ştii ceva despre Viteazul care-a nimicit trei oşti?...
— Il cunosc, Mărite Doamne, — şi Măria-Ta'l cunoşti...
— Cine e viteazul Smeu?...
— Eu, Mărite Doamne... eu!...
— Şi cu ce'mi faci tu dovadă, că ce spui acum, spui drept?...
— Cu batista asta, Doamne, ce ţi-am smuls'o de la piept...
Imi crestase-un inamic
Vârful degetului mic,
Şi-am găsit atunci cu cale
Să'mi leg rana cu batista Prea-Luminăţiei Tale...

Şi voinicul dă batista... Luminiţa râde-plânge,
Şi privind la-Impărăteasă, — mama ei la piept o strânge!...

La o şoaptă-a-Impărătesei, Impăratul îi mai zice:
— Adevăr ai spus, voinice:
Tu eşti cel ce nimicit-a pe vrăjmaşii mei cei crunţi...
Dar ce ştii de Sburătorul cel venit din nori la nunţi?...
— Doamne, — zise iar flăcăul, dând cu fruntea de pământ, —
Sburătorul tot eu sânt!...

Şi când astfel fruntea'şi pleacă, — văd cu toţii'n adevăr,
Că, după urechea stângă, el avea un crin în păr!...
— El e, Doamne!... Iată'i semnul! — au zis mama şi cu fata,
Când nu mai era nevoe, că la fel credea şi tata...
— Bine!... Dar să'mi spui, voinice, cum putuşi atunci să ai
Astfel de armuri pe tine, şi de unde-asemeni cai?...
— Impărate-luminate, caii... uite, sunt ai mei;
La poruncă'mi vin tus-trei,
Fiindcă i-am scăpat din ghiara unor ticăloşi de Smei...

Şi flăcăul spuse'ntocmai ce i-s'a'ntâmplat lui, om,
Până ce-a putut s'aducă merele din acel pom...

Minunatu-s'a-Impăratul şi-al Curtenilor sobor,
De povestea ce fu'n stare să le-o spună Petrişor;
Dar din toţi mai minunată
Era fata adorată,
Care-acum sorbia cuvântul prea-frumosului voinic,
Şi, decât statura-i mândră, ea nu mai vedea nimic...

Când a isprăvit flăcăul par'că povestind un vis, —
Impăratul i-a mai zis:
— Şi-acum, unde sunt, voinice, caii tăi cei sburători?...
— Doamne, caii stau în nori!...
— Şi, cum faci, când ai nevoe de ori-care dintre ei?...
— Sun din frâu, şi vine'ndată fiecare sau tus-trei!...
— Atunci fă-ne bucuria, te rugăm, voinice drag:
Adu frânele şi chiamă-ţi fiecare cal, din prag,
Că şi eu, şi-Impărăteasa, precum şi Curtenii mei
Vrem să te vedem pe caii scoşi de tine de la Smei...

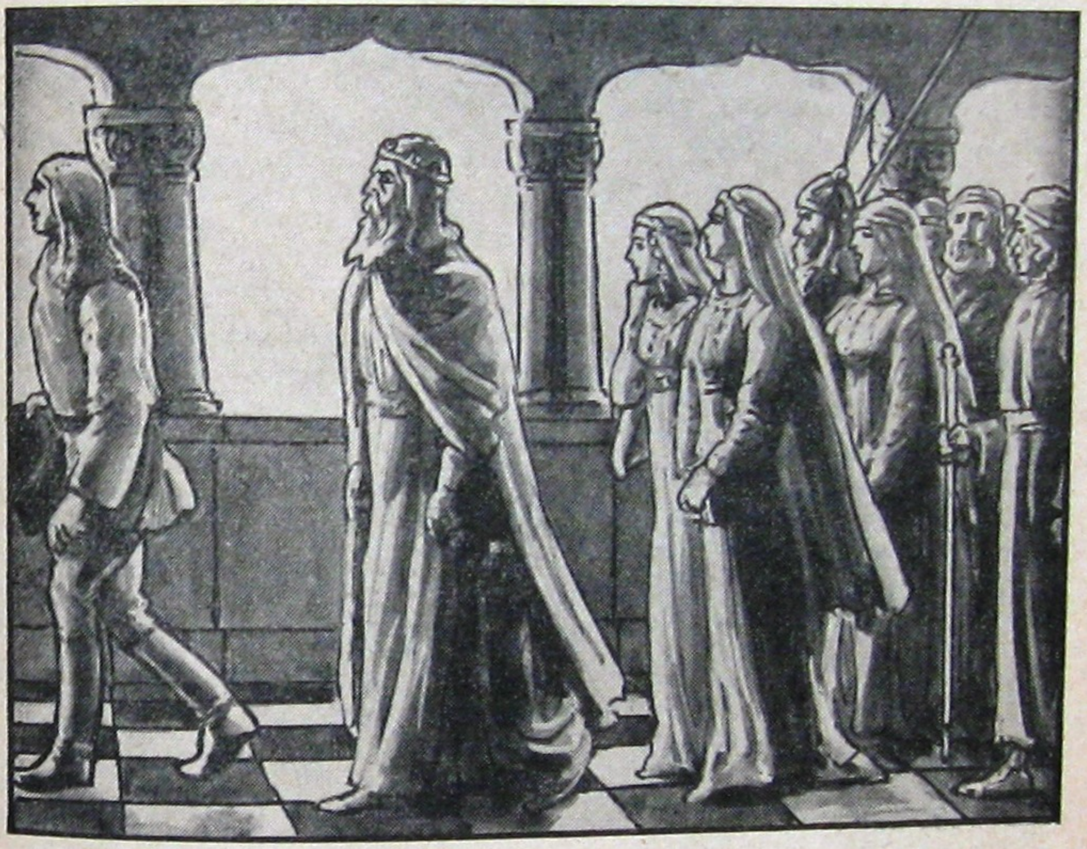

Zicând astfel Impăratul, — cu întregul lui sobor
Au eşit în foişor;
Iar voinicul fără seamăn, cu mustaţa spic de grâu,
Sună'n curte frâu-cu-frâu;
Caii, unul-câte-unul, la chemarea-i apoi vin:
Cel mai mic întâi... pe urmă, cel mai mare... cel mezin,
Şi, la rând, pe fiecare, sboară'n slavă Petrişor,
In uimirea tuturor, —
Strălucind ca un Arhanghel, făr'a mai privi'napoi, —
In armurile ştiute, de la nuntă şi război...

Clocotea de el văzduhul, când sbura pe sburători;
Cerul tot, într'o clipită, mi-se limpezi de nori, —

Şi'nzăuat în pietre scumpe, pe-al său cal ca de zăpadă, —
Insuşi soarele, din mersu-i s'a oprit atunci să'l vadă...

Coborând cu fiecare cal, şi răspândind fiori,
Petrişor îşi roti sborul pe de-asupra de trei ori,
Şi văzură toţi pe urmă, cum de jos, din a lor faţă,
Caii, nechezând sălbatec, se topiră ca o ceaţă!...

Ca'mpietriţi de ce văzuse, cei din naltul foişor,
Nu'şi mai puteau lua ochii de la mândrul Petrişor,
Şi'ntre toţi, cea mai robită de viteazul cu-aşa zale,
Luminiţa, — ca pierdută de iubire va-să-zică, —
Ascultându'şi inimioara, sta la pieptul mamii sale,
Ca un pui de rândunică...

Când veni'ntre ei voinicul, iată, fără preţ tezaur:
Pune'n faţa Luminiţii, grele, merele de aur,

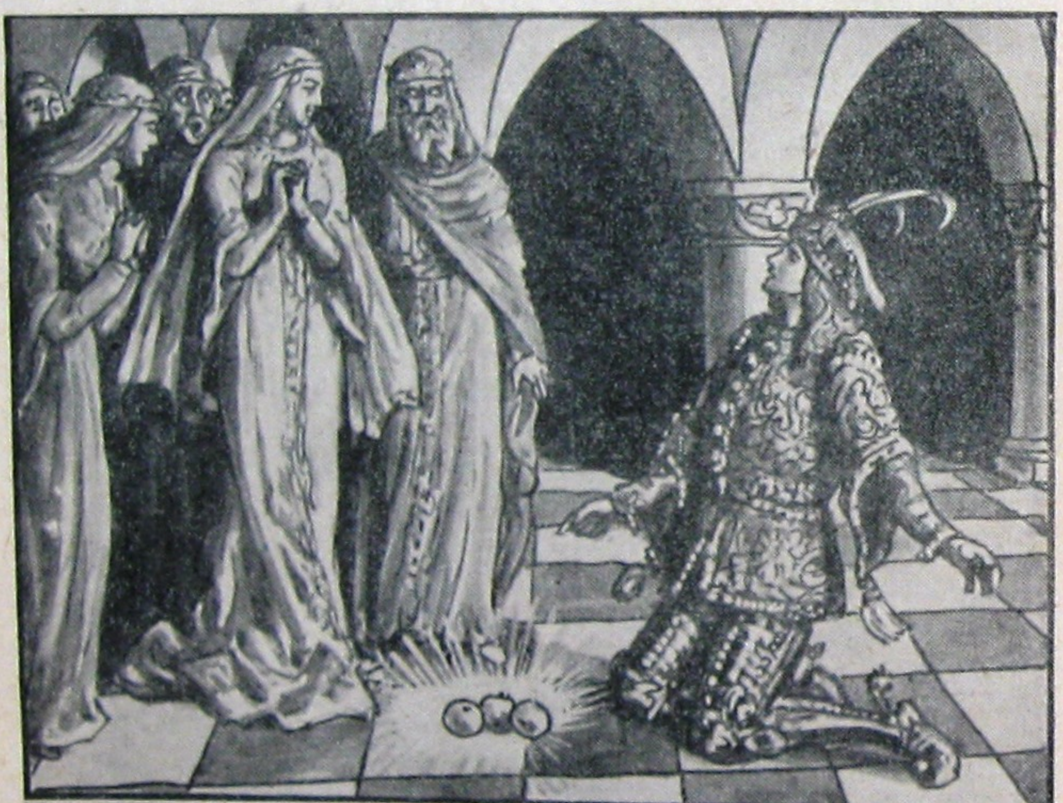

Şi'n genunchi căzând, i-a zis
Celeia cu ochi albaştri par'că de miosotis:
— Pentru tine sunt, Domniţă!... Le-am adus din slăvi senine!..
Dar, mai aur decât ele, îţi dau inima din mine...

Atunci zis-a Impăratul, ca'mbătat de fericire:
— Vrednic eşti ca să-i fii mire...

Şi-a grăit, cu rouă'n gene, şi mărita-Impărăteasă:
— Vrednic eşti s'o ai mireasă...

Şi-au pecetluit logodna, — pân'la nunta cea mai mare, —
Cu-o'ntreită'mbrăţişare;
Şi ziceau atunci Curtenii, prinşi de bucurie rară,
Că „S'au logodit Crai-Soare cu Crăiasa-Primăvară"
Şi, grăind aşa cuvinte,
Avea fiecare'n gene câte-o lacrimă fierbinte...

Apoi au purces în grabă zeci de crainici să dea roată
Şi să ducă vestea'n lume, ca să afle lumea toată,
C'o să'nceapă nuntă mare sub cât cer stă adăpost,
Cum, de când e lume lume, aşa nuntă n'a mai fost...

De la marginile lumii au venit atunci cu-alai,
Pentru nunta Luminiţii: Impăraţi, şi Prinţi, şi Crai,
In rădvane mari de aur, în carâte şi pe cai, —
S'adunau cu miile
Toate-Impărăţiile:
Feţi-Frumoşi, Domniţe dalbe, şi Curteni Impărăteşti, —
Toţi împodobiţi în aur ca nuntaşii din poveşti...

Şi palatul Luminiţii, — sub ai dragostei fiori, —
Era tot acum un cântec şi-un întreg potop de flori:
S'adunase'n el anume
Toate florile din lume,
Par'că: fericirii strai —
Fiindcă nunta fără seamăn, era'n mijlocul lui Mai...
Firea'ntreagă lua parte la nemaivăzuta nuntă, —
De la codrii'n cărunţie, pân'la iarba cea măruntă:
Cântau păsările toate
Şi prin crânguri, şi pe lunci,
Cum nu mai cântară poate
Niciodată ca atunci!...
Şi'n întreaga-Impărăţie
Curgea vin din poloboace, —
Natul tot în veselie
Stând să cânte şi să joace...

Dar la masa-Impărătească — cea mai lungă dintre mese —
Cu-Impăraţi din lumea'ntreagă şi cu mari Impărătese, —

Când, voioşi, cu frunţi senine,
Impăraţii stau să'nchine, —
Iată că, de lângă Mire, —
Cu ochi plini de fericire,
Prinde grai o bătrânică, având părul ca de crini:
Era biata Cătălina, cea cu grijă de găini, —
Mama Mirelui, pe care, — sunt dator ca să v'o spui, —
Petrişor o aşezase cu mult drag la dreapta lui...

S'a făcut atunci tăcere cum o fi doar numa'n rai, —
Şi-a 'nceput-grăi bătrâna, cu dulceaţă multă'n grai:

— Inălţate Impărate-Tată-Socru, şi-Impăraţi,
Câţi la nunta Luminiţii sunteţi astăzi adunaţi;
Prea-Mărite-Impărătese,
Flori ale acestei mese, —
Vă voi spune azi o taină ce pe suflet îmi sta greu
Şi pe care n'o mai ştie decât Sfântul Dumnezeu:

Un pătrar de veac e astăzi, de când, într'o mândră Ţară,
Fui şi eu Impărătească şi-am purtat Coroană rară!...
Fericiri nemăsurate
Am sorbit atunci şi eu, —
Cu iubire mie date
De-Impăratul, soţul meu...
Dintre toate însă una mi-a rămas cea mai de seamă:
Când am înţeles că Cerul mi-a dat har şi fi-voi mamă...
Aşteptam ca şi nebună
Ceasul negrăit de sfânt...
Parcă mii şi mii de veacuri era fiecare lună
Ce mă despărţea de marea fericire pe pământ!...
Pruncul ce-aşteptam să vină
Cum nimic n'am vrut în viaţă, —
Soare mângâios să'mi umple tot adâncul de lumină, —
Nu era decât viteazul cel ce — Mire — stă de faţă...

Pe când astfel numărate trăiam zilele'n socoate,
Mi-a venit o zi haină, — cea mai neagră dintre toate:
Trei balauri, negri-foarte,
Cu oşti mari de-a lung şi latul,
Ţara ne-au lovit de moarte,
Şi pierdut-am pe-Impăratul...
Cotropită-Impărăţia de balaurii cei trei,
Ţara fericirii mele împărţit-au între ei,

Iar eu, frântă de'ntristare,
Şi cu pruncul ne născut,
Alungată'n lumea mare,
Urmele mi-le-am pierdut...
M'a chemat la ea *durerea,* numa'n lacrămi să mă culce,
Şi-am uitat că m'avu soaţă Impăratul Vorbă-Dulce...
Iar vrăjmaşilor, de nume dacă vreţi a le-auzi, —
Galben-Impărat e unul... Negură, şi El-Ghazì,
Ale căror inimi negre, — ajutat de Dumnezeu, —
De curând, cu spada-i lată, le-a dat morţii Fătul meu...

Sfârşind fosta-Impărăteasă povestirea ei cu dor,
Multe lacrămi picurară de pe geana tuturor,
Şi-au venit îndată, sute, —
Şi plângând, şi vesele, —
Pe bătrână s'o sărute
Toate-Impărătesele!...

Şi-au pornit pe urmă cheful, cu năstrape mari de vin,
Şi jucau toţi Impăraţii, şi tot natul bea din plin;
Horile săltau pe dealuri, pe toate vâlcelele, —
Suind chiotele'n slavă, de-auzeau şi stelele!...
Şapte săptămâni jucară,
Din hotară în hotară,
Cât era de fără margini a lui tata-Socru Ţară, —
Căci acum, prin biruinţă, nuntă mândră, să te ţii, —
Petrişor era Stăpânul celor patru-Impărăţii:
Una, zestrea Luminiţii cea cu glas de ciocârlie,
Trei, scăpate din robie, —
Strămoşească răzăşie...

Mii de ani n'a fost uitată nunta ceia cu-aşa rost,
Cum de când e lumea lume, altă nuntă n'a mai fost..
Şi-atât vin, la altă nuntă, — de când struguri face viţa, —
Nu s'a mai băut, băete,
Din ulcele, cu-aşa sete,
Ca la nunta ce făcut-au Petrişor cu Luminiţa...

Şi-un scatiu ce-a fost pe-acolo, văzând cele de mai sus,
A venit cântând la mine şi povestea mi-a fost spus,
Pentru ca şi eu acum s'o spun vouă tuturor,
Da-v'ar Cerul biruinţă cum i-a dat lui Petrişor!

13 Aprilie 1941.

BIBLIOTECA

FUNDAȚIA REGELE CAROL I

VERIFICAT 1987

TIP. «LUPTA» N. STROILA

VERIFICAT 2007

Prețul 80 Lei